

Zdobunów biegł «Tropem Wilczym» Здолбунів пробіг «Вовчим шляхом»

Около 40 tys. бегачей в 160 городах Польши и за границей, между ними: в Гродне, Вильнюсе, Лиде, Чикаго, Лондоне и в Житомире та Здобунові на Украине вышло 28 лютого 2016 р. на бег посвященный памяти Жолнера Выхлєтых.

«Если любишь бегать, интересуешься историей, прийдіть і учціть пам'ять Жолнера Выхлєтых в бегу на дистанції 1963 м...» – такі слова skierowano przede wszystkim do polskich organizacji działających w obwodach rówieńskim i wołyńskim, użytkowników Facebooka, czytelników «Monitora Wołyńskiego» oraz www.zdobunivcity.net. W dniu 25 lutego, kiedy skończyła się rejestracja uczestników biegu, lokalni organizatorzy tego święta w Zdobunowie – Kulturalno-Oświatowe Centrum imienia Tadeusza Czackiego oraz Zdobunowska Państwowa Administracja Rejonowa – mieli na liście zgłoszonych prawie 100 osób. Reprezentowały one Równie, Łuck, Zdobunów, Kuzniecowski, Mizocz, Kwasilów, a nawet Biłgoraj. Wiek biegaczy od 4 lat do 65 roku życia. Najmłodszym uczestnikiem był Nazar Zowtaniuk, najstarszym – Halina Remiszewska ze Zdobunowskiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Osta-

teczna ilość uczestników oraz osób towarzyszących wyniosła 120–140 osób.

28 lutego w Zdobunowie przy Domu Kultury jeszcze przed godziną 11.00 umieszczony był punkt rejestracyjny z materiałami promocyjnymi: były to m.in. koszulki z sylwetką Жолнера Выхлєтого oraz numer uczestnika. Rejestracja pierwszych uczestników rozpoczęła się o 11.20. O 11.45 ulice centrum Zdobunowa, którą wiodła trasa, były już zabezpieczone przez miejscową policję, a harcerze przygotowali wodę dla biegaczy.

Dyrektor KOC im. Tadeusza Czackiego Aleksander Radica powitał gości. Głos zabrali również zastępca Przewodniczącego Zdobunowskiej Państwowej Administracji Rejonowej Mikołaj Orłow i konsul Konsulatu Generalnego RP w Łucku Krzysztof Sawicki, który podkreślił wyjątkowość tego wydarzenia. Duchowego wsparcia biega-

Близько 40 тис. бігунів у 160 містах у Польщі й за кордоном, зокрема у Гродно, Вільнюсі, Ліді, Чикаго, Лондоні, а також у Житомирі та Здобунові, вийшли 28 лютого 2016 р. на пробіг, присвячений пам'яті «Проклятих солдатів».

«Якщо цікавишся історією, любиш бігати або просто маєш добру фізичну форму, візьми участь у марафоні пам'яті «Проклятих солдатів». Пробіг відбудеться на дистанції 1963 м... – такі слова було адресовано передусім польським організаціям, які діють у Рівненській і Волинській областях, користувачам Facebook, читачам «Волинського монітора», а також www.zdobunivcity.net. 25 лютого, коли закінчилася реєстрація учасників забігу, місцеві організатори цього заходу в Здобунові, Культурно-просвітницький центр імені Тадеуша Чацького та Здобунівська районна державна адміністрація, мали в списку учасників близько 100 осіб. Вони представляли Рівне, Луцьк, Здобунів, Кузнецовськ, Мізоч, Квасилів і навіть Білгород. Вік бігунів становив від 4 до 65 років.

Наймолодшим учасником був Назар Жовтанюк, найстаршим – Галина Ремішев-

ська з Університету третього віку в Здобунові. Загалом кількість учасників і супроводжувачів становила 120–140 чоловік.

28 лютого в Здобунові біля Будинку культури ще перед 11.00 було розміщено реєстраційний пункт із промоційними матеріалами, серед яких – футболки із силуетом «Проклятого солдата» і номери учасників. Реєстрація перших учасників розпочалася о 11.20. Близько 11.45 на місцях вздовж центральних вулиць Здобунова, якими пролягав маршрут, уже перебувала місцева поліція, а харчери підготували воду для бігунів.

Директор КПЦ імені Тадеуша Чацького Олександр Радіца привітав гостей. Виступили також заступник голови Здобунівської районної державної адміністрації Микола Орлов і konsul Генерального консульства Польщі в Луцьку Кишиштоф Савицький, який підкреслив унікальність цієї події. Ду-

«Вільна полиця» з книгами польською мовою

Рółka dla uwolnionych książek w języku polskim

сторінка 2

Її історія може стати прикладом

Jej historia może stać się przykładem

сторінка 4

Змінити назву вулиці

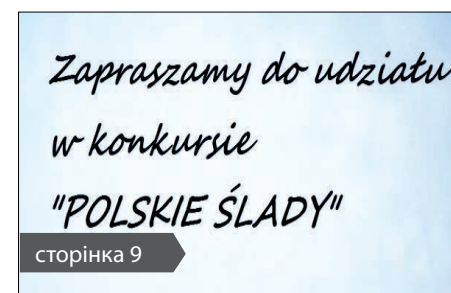
Zmiana nazwy ulicy

сторінка 7

Візьміть участь у конкурсі

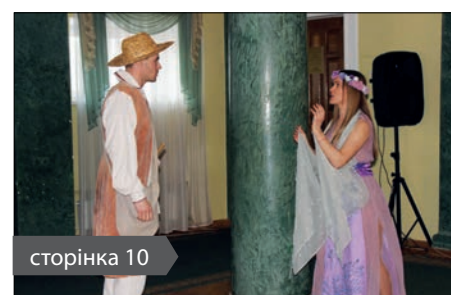
Zaproszenie do udziału w konkursie

сторінка 9

«Лісова пісня» українською та польською

«Pieśń lasu» po ukraińsku i po polsku

сторінка 10

Wymieniajmy polskie książki!

Обмінюймося польськими книгами!

Konsulat Generalny RP w Łucku wspólnie z Katedrą Filologii Słowiańskiej Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki zorganizowały punkt wymiany książek w języku polskim. Jego otwarcie odbyło się 1 marca w Instytucie Filologii i Dziennikarstwa.

Bookcrossing to zjawisko promujące czytanie. Jest to swobodna wymiana książek, która polega na tym, że osoba (bookcrosser) po przeczytaniu książki zostawia ją w jakimkolwiek miejscu publicznym, na przykład w komunikacji miejskiej, kawiarni, centrum handlowym, parku, by ktoś inny mógł tę książkę znaleźć, przeczytać i zostawić dla kogoś innego.

Punkt wymiany książek w języku polskim w Instytucie Filologii i Dziennikarstwa otworzyli dziekan Jurij Hromyk, docent Katedry Filologii Słowiańskiej Julia Wasejko, Konsul Generalny RP w Łucku Beata Brzywczy, konsul Krzysztof Sawicki, wice-konsul Marek Zapór i studenci poloniści z pierwszego roku.

Idea założenia półki dla uwolnionych książek w języku polskim powstała przez nagromadzenie książek, które Instytut w ostatnich latach otrzymał w prezencie, m.in. także dzięki wsparciu Konsulatu Generalnego RP w Łucku. «W taki sposób chcemy przybliżyć książki do czytelników» – wyjaśnia Jurij Hromyk, który wyraził nadzieję, że projekt wymiany książek będzie się rozwijał, a półki bookcrossingowe uzupełnią się o nowe wydania, nie tylko w języku polskim.

Studenci polonistyki zaznaczyli, że właśnie dzięki książkom można nie tylko nauczyć się języka, ale też historii i kultury kraju, oraz zaprosili wszystkich chętnych do wymiany.

Olga SZERSZEŃ

Генеральне консульство РП у Луцьку та кафедра слов'янської філології Інституту філології та журналістики СНУ імені Лесі Українки спільними зусиллями організували пункт буккросингу польських книг. Його відкриття відбулося 1 березня в Інституті філології та журналістики.

Буккросинг – явище, покликане популяризувати читання. Це вільний обмін книгами, суть якого полягає в тому, що людина (буккросер), прочитавши книжку, залишає її в будь-якому громадському місці, наприклад у транспорті, кафе, торговому центрі, парку, для того, щоб інша людина змогла цю книгу знайти, прочитати й знову залишити для когось іншого.

Презентували пункт обміну польськими виданнями в Інституті філології та журналістики декан Юрій Громик, доцент кафедри слов'янської філології Юлія Васейко, Генеральний консул РП у Луцьку Беата Бживчи, консул Кшиштоф Савицький, віце-консул Марек Запур та студенти-полоністи I курсу.

Ідея створення «вільної полиці» з книгами польською мовою виникла через накопичення примірників, які за останні роки інститут отримав у подарунок, зокрема й за сприянням Генерального консульства РП у Луцьку. «Таким чином намагалися наблизити книги до читачів», – пояснює Юрій Громик, який також висловив сподівання, що проект обміну книжками буде розвиватися й надалі та поповнюватиметься новими виданнями, і не тільки польськомовними.

Студенти-полоністи ж відзначили, що саме завдяки книгам можна вивчати не лише мову, а й історію, культуру країни, та запросили до обміну всіх охочих.

Ольга ШЕРШЕНЬ

Dyktando o Ukrainie po polsku

Диктант про Україну польською мовою

Z okazji Międzynarodowego Dnia Języka Ojczystego uczniowie uczący się języka polskiego w Łucku brali udział w projekcie zaproponowanym przez Filię Instytutu Modernizacji Treści Oświaty i Nauki w Drohobyczu. W dniach od 19 do 22 lutego pisali oni dyktando o Ukrainie po polsku.

Iz naгоди Міжнародного дня рідної мови учні, які вивчають польську мову в Луцьку, взяли участь у проекті, запропонованому Дрогобицькою філією Інституту модернізації змісту освіти. З 19 до 22 лютого вони писали диктант про Україну польською мовою.

Ogółem dyktando pisało ponad sto osób. Na wyróżnienie, za poprawność ortograficzną i staranną pisownię zasłużyły: Sofia Żugan, Dana Prystupa, Nastia Matwiejszyna, Diana Sawczuk, Iryna Lewkowycz i Anna Dechtariuk ze szkoły sobotnio-niedzielnej przy Stowarzyszeniu Kultury Polskiej imienia Ewy Felińskiej na Wołyniu; Krystyna Dosekacz, Witalij Bojarczuk, Julia Awdasiewa z Gimnazjum nr 4 imienia Modesta Lewickiego; Anastazja Gomziakowa, Anton Miszczuk ze Zjednoczenia Nauczycieli Polskich oraz Nina Manzij, Pawło Czerniak i Bogdan Ciołyk, reprezentanci Towarzystwa Kultury Polskiej imienia Ta-deusza Kościuszki i Instytutu Polskiego w Łucku. Dyktando w Łucku przeprowadziły Swietłana Zinczuk, Natalia Ciołyk, Wita Buhajewa, Iryna Skuba, Alina Peniszczuk i Jadwiga Demczuk.

Międzynarodowy Dzień Języka Ojczystego został ustanowiony przez UNESCO dla upamiętnienia wydarzeń z 1952 r. W Dhaka, obecnej stolicy Bangladeszu zginęło wówczas pięciu studentów, którzy domagali się nadania językowi bengalskiemu statusu urzędowego. Święto ustanowione na pamiątkę tamtych wydarzeń podkreśla znaczenie języka ojczystego i edukacji wielojęzycznej.

Zagółem dиктант писали понад сто осіб. Нагороди за знання правопису та орфографії отримали Софія Жуган, Дана Приступа, Анастасія Матвейшина, Діана Савчук, Ірина Левкович і Анна Дехтярук із суботньо-недільної школи при Товаристві польської культури імені Еви Фелінської на Волині; Христіна Доскач, Віталій Боярчук, Юлія Авдасева з Луцької гімназії № 4 імені Модеста Левицького; Анастасія Гомзякова, Антон Міщук зі Спільки вчителів-полоністів імені Габрієлі Запольської, а також Ніна Манзій, Павло Черняк і Богдан Цьолик, які представляли Товариство польської культури імені Тадеуша Костюшка та Інститут Польщі в Луцьку. Диктант у Луцьку провели Світлана Зінчук, Наталія Цьолик, Віта Бугаєва, Ірина Скуба, Аліна Пеніщук та Ядвіга Демчук.

Міжнародний день рідної мови був заснований ЮНЕСКО в пам'ять про події 1952 р. У місті Дакка, теперішній столиці Бангладеш, тоді загинули п'ять студентів, які вимагали надання бенгальській мові офіційного статусу. Свято, встановлене на знак пам'яті про тодішні події, підкреслює значення рідної мови і багатомовної освіти.

MW
Foto udostępniła Swietłana ZINCZUK

BM
Foto nadano Svitłanoju ZINCZUK

Spotkanie młodzieży w Józefowie

Anastasija Sacyk z Lubieszowa wspólnie z uczniami z Litwy, Łotwy, Ukrainy i Polski wzięła udział w Międzynarodowym Spotkaniu Młodzieży.

Zespół Szkół Ogólnokształcących w Józefowie nad Wisłą w dniach 15–20 lutego gościł u siebie delegację ze szkół partnerskich. W składzie ukraińskiej delegacji znalazła się również uczennica dziesiątej klasy Zespołu Szkolno-Wychowawczego w Lubieszowie Anastasija Sacyk, która często bierze udział w rejonowych i obwodowych olimpiadach z języka angielskiego i niemieckiego. Na czele ukraińskiej grupy było trzech nauczycieli z kijowskiej Szkoły nr 230, a wśród nich Lidija Sorokolet, nauczycielka języka obcego pochodząca z Lubieszowszczyzny. To dzięki niej dyrekcja Zespołu Szkolno-Wychowawczego w Lubieszowie i kijowskiej Szkoły nr 230 zawarły umowę o współpracy. Dało to szansę uczniom z Polesia spotkania się ze swoimi rówieśnikami z trzech innych krajów i, oczywiście, nawiązania przyjaźni z uczniami m.in. z Kijowa.

Jak opowiadają uczestnicy, pierwszy dzień obejmował wzajemne poznawanie się: każda delegacja zaprezentowała swój kraj, historię, kulturę, tradycje. Gości powitała dyrektor Zespołu Szkół Ogólnokształcących.

Lidija Sorokolet podkreśliła, że Anastasija Sacyk zaprezentowała Ukrainę Zachodnią, a także opowiadała o Lubieszowie, jego historii, zabytkach i przyrodzie. Mieszkańcy Kijowa przybliżyli rówieśnikom ukraińską stolicę oraz Ukrainę Środkową, natomiast dwie dziewczyny, które przenieśli się z obwodów ługańskiego i donieckiego, opowiedziały o Ukrainie Wschodniej.

We wtorek Wójt Gminy i Przewodniczący Rady Gminy przyjmowali uczniów w siedzibie urzędu – w Pałacu Potockich. Gościom подарowano albumy o Józefowie nad Wisłą i poczęstowano słodyczkami lokalnego producenta. Na ten dzień zaplanowano wiele wydarzeń: odbywały się różne konkursy, zawody, wycieczki do Kazimierza Dolnego i Nałęczowa, a wieczorem w szkole przedstawiciele każdego kraju zapoznali obecnych z osobliwościami tradycyjnych tańców i piosenek ludowych. Środa rozpoczęła się od wyjazdu do Warszawy: uczniowie odwiedzili ważne obiekty m.in. Zamek Królewski i Centrum Nauki Kopernik. W czwartek rano odbyły się warsztaty, a każdy miał okazję, by spróbować swoich sił w różnych rolach, na przykład jako naukowiec, artysta lub projektant rysunku na koszulce sprezentowanej przez organizatorów. Po obiedzie miejscowi harcerze zaproponowali gościom zawody z orientacji w terenie, a wieczorem śpiewali znane wszystkim piosenki, najpierw przy ognisku, a później w karaoke. W piątek uczestnicy spotkania przeszli

się ulicami dawnego Sandomierza, podziwiając katedrę, pałac, bramę i podziemia. Po obiedzie podsumowano spotkanie, a każdy z obecnych otrzymał certyfikat uczestnika i upominek.

«Na długo zapamiętam tę podróż – powiedziała Anastasija Sacyk. – Oprócz niesamowitych wrażeń była możliwość, aby poćwiczyć język angielski i niemiecki. Miałam okazję usłyszeć jak brzmi język polski na żywo. Organizatorzy zadbali o to, by każdy dzień był niezwykle ciekawy, odkrywcy. Spodobało się wszystko, a szczególnie zapadła w pamięć wycieczka do Warszawy i występ orkiestry uczniowskiej, która działa przy szkole w Józefowie».

Tamara URIADOWA
Na zdjęciu udostępnionym przez organizatorów spotkania: uczestnicy spotkania międzynarodowego

Зустріч молоді в Юзефові

Анастасія Сацик із Любешова взяла участь у Міжнародній зустрічі молоді, на котру з'їхалися учні з Латвії, Литви, України та Польщі.

Лідія Сороколет зазначила, що любешівка Анастасія Сацик презентувала Західну Україну, також повідала про Любешів, його історію, пам'ятки, унікальну природу. Кияни розповідали про Київ, Центральну Україну. А дві школярки – переселенки з Луганщини й Донеччини – ознайомили присутніх зі Східною Україною.

У вівторок місцева влада – віт та голова гміни – приймали гостей у колишньому палаці Потоцьких, де нині знаходиться рада гміни. Гостям подарували пам'ятні альбоми про Юзефів над Віслою, пригостили солодощами місцевого виробника. І взагалі день був насичений подіями: відбулися різноманітні конкурси, змагання, екскурсії в Казімежі Дольному та Наленчові, а ввечері у холі школи в невимушеній атмосфері представники кожної країни розказали про особливості своїх традиційних національних танців, пісень. Серед розпочалася поїдкою до Варшави: учні відвідали історичні та пам'ятні місця, зокрема Королівський замок і центр науки «Коперник». У четвер вранці були майстер-класи, й кожен мав змогу випробувати себе в різних ролях, наприклад науковця чи художника, розмалювати на власний смак подаровану організаторами футболку. Після обіду місцеві харцери запропонували гостям змагання з орієнтування на місцевості в містечку Юзефів над Віслою, а ввечері співали загальновідомі міжнародні пісні спочатку біля костра, пізніше в караоке. В п'ятницю прогулялися вулицями старовинного Сандомежа, який чарує такими пам'ятками архітектури, як кафедральна базиліка, палац, брама, підземні переходи. Потім підбили підсумки міжнародної зустрічі, кожен отримав сертифікат учасника та пам'ятний сувенір.

«Ця подорож мені надовго запам'ятається, – сказала Анастасія Сацик. – Окрім неймовірних вражень, я отримала унікальну можливість поправлятися в англійській та німецькій мовах. Мала нагоду почути, як звучить польська мова з вуст її носіїв. Організатори подбали про те, аби кожен день був надзвичайно цікавим, пізнавальним. Сподобалося все, а особливо вразили екскурсія Варшавою й виступ учнівського оркестру, який діє при школі в Юзефові».

Tamara URIADOWA
На фото організаторів заходу: учасники міжнародної зустрічі

Гостей зі шкіл-партнерів 15–20 лютого приймав Комплекс загальноосвітніх шкіл у Юзефові на Віслі. До української делегації входила і десятикласниця Навчально-виховного комплексу смт Любешів Анастасія Сацик, котра постійно бере участь у районних та обласних олімпіадах із англійської та німецької мов. Українську сторону очолювали троє вчителів Київської ЗОШ № 230, серед яких і уродженка Любешівщини, досвідчений учитель іноземної мови Лідія Сороколет. На її пропозицію керівництво Любешівського НВК та Київської ЗОШ уклали договір про співпрацю. Завдяки цьому обдарована дівчина з Полісся отримала можливість побувати в Польщі, поспілкуватися зі своїми ровесниками з трьох інших країн, і, звичайно, подружитися з юними киянами.

За словами учасників, першого дня відбулося офіційне знайомство: кожна делегація представила свою країну, історію, культуру, традиції. Гостей привітала директор Комплексу загальноосвітніх шкіл.

Ruszył nabór wniosków

Почався прийом заявок

Narodowe Centrum Kultury ogłasza nabór wniosków do XI edycji Programu «Polsko-Ukraińska Wymiana Młodzieży» na rok 2016.

Національний культурний центр оголошує прийом заявок на XI едіцію програми «Польсько-український молодіжний обмін» на 2016 р.

Program skierowany jest do dzieci i młodzieży w wieku 12–18 lat. W ramach Programu możliwe jest dofinansowanie projektów obejmujących pobyt w Polsce grupy młodzieży ukraińskiej wraz z opiekunami.

O dofinansowanie mogą ubiegać się:

- organizacje pozarządowe,
- samorządowe instytucje kultury – z wyjątkiem instytucji współprowadzonych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego i jednostki samorządu terytorialnego.

Termin składania wniosków: **do dnia 31 marca 2016 r.** włącznie (decyduje data stempla pocztowego).

Wnioski, wraz z wymaganymi załącznikami, należy przesłać pocztą na adres: Narodowe Centrum Kultury ul. Płocka 13 01-231 Warszawa z dopiskiem na kopercie: «Program Polsko-Ukraińska Wymiana Młodzieży».

Prosimy o przesłanie wniosku w wersji papierowej i elektronicznej na płycie CD w formacie Word.

Szczegółowe informacje o zasadach Programu znajdują się tu: <http://www.nck.pl/polsko-ukrainska-wymiana-mlodziezy-2/317353-ruszył-nabór-wniosków-do-programu-polsko-ukrainska-wymiana-mlodziezy/>.

Програма орієнтована на дітей і молодь віком 12–18 років. Вона надає можливість співфінансування проектів, пов'язаних із перебуванням у Польщі групи української молоді разом з опікунами.

Заявку на співфінансування можуть подавати:

- неурядові організації,
- інституції культури, за винятком тих, які підпорядковуються міністру культури і національної спадщини та місцевим органам влади.

Термін подання заяв: **до 31 березня 2016 р.** включно (визначається за датою поштового штемпеля).

Заявки разом із необхідними вкладеннями необхідно надіслати поштою на адресу:

Narodowe Centrum Kultury
ul. Płocka 13
01-231 Warszawa
з дописом на конверті: «Program Polsko-Ukraińska Wymiana Młodzieży».

Prosimy nadysłać заявки в паперовому та електронному вигляді на компакт-диск у форматі Word.

Детальну інформацію про правила програми можна знайти за посиланням: <http://www.nck.pl/polsko-ukrainska-wymiana-mlodziezy-2/317353-ruszył-nabór-wniosków-do-programu-polsko-ukrainska-wymiana-mlodziezy/>.

Z dodatkowym chromosomem

Trisomia 21. chromosomu (zespół Downa) – brzmi strasznie dla rodziców, ale to nie werdykt. Mamy w Łucku przykład Bogdana Krawczuka, który stał się pierwszym na Ukrainie studentem z zespołem Downa. Takim przykładem jest także historia Olgi Komorowskiej, której córka urodziła się z dodatkowym chromosomem.

Bardzo ciekawy wykład dr Olgi Komorowskiej pt. «Przedsiębiorczość jako przejaw aktywności zawodowej w rodzinach opiekujących się dziećmi z niepełnosprawnością usłyszałam na konferencji zorganizowanej przez Wydział Zarządzania Uniwersytetu Warszawskiego. Pani Olga jest matką dwojga dzieci: Agaty i Janka. Starsza Agata, ma zespół Downa. Mimo to pani Olga jest aktywna zawodowo, pracuje na Uniwersytecie Gdańskim, prowadzi bloga (olgakomorowska.pl), publikuje artykuły naukowe i pracuje nad habilitacją. Postanowiłam napisać o niej, gdyż jej historia może stać się przykładem dla innych matek.

– Co Pani czuła, kiedy urodziła się Agata?

– Urodzenie Agaty było dla mnie szokiem. Ale bardziej dlatego, że urodziła się za wcześnie. Ważyła 1390 gr. Leżała taka malutka w inkubatorze, pielucha większa, niż ona sama. Ścisnęło mi się serce na jej widok. W tym momencie lekarz powiedziała mi, że Agata ma podejrzenie zespołu Downa. W szpitalu miałam bardzo pozytywne spotkania. Podeszła do mnie pielęgniarka. Zapytała, czy ja widzę, że ona się uśmiecha, że pracuje. Powiedziała, że w domu czeka na nią niepełnosprawne dziecko. Druga pielęgniarka przysłała i podała mi gazetkę, w której była opisana historia chłopca z zespołem Downa.

Po wyjściu ze szpitala poszłam nad morze, usiadłam na piasku. Płakałam. Zapytałam samą siebie: dlaczego ja? Wyplakałam mój żal i więcej nie płakałam z powodu niepełnosprawności Agaty, nie zamartwiałam się, nie przeżywałam traumy. Chciałam działać. Gdy urodziłam Agatę, miałam 30 lat. Pracowałam w firmie prywatnej.

– Jakie są stosunki Agaty z bratem? Czy ciężko było zdecydować się na drugie dziecko?

– Agata ma bardzo dobre stosunki z bratem. Bardzo się wspierają. Mieszkali razem w jednym pokoju do momentu, gdy Agata miała 9 lat. Gdy Janek był mały, razem spędzali mnóstwo czasu, bawili się. Agata była wzorem dla Janka. Gdy Jankowi coś się stało, np. stłukł sobie kolano, wołał: Agata pomóż! Nie wołał mamy, tylko Agatę. Ciężko było się odważyć na drugie dziecko. Ale nie ze strachu, że będzie mieć zespół Downa. Ze strachu, że będzie mieć jakąkolwiek inną niepełnosprawność. Naoglądałam się wiele dzieci z niepełnosprawnością i miałam wrażenie, że takich dzieci jest bardzo dużo.

– Co Pani poradziłaby rodzicom, wychowującym niepełnosprawne dziecko?

– Zaakceptować dziecko. Nie cofnie się czasu. Nie zmienimy w życiu tego, że mamy dziecko z niepełnosprawnością. Jedyne co możemy zrobić, to pogodzić się z tą sytuacją. Pokochać dziecko. Dziecko wyczuliśmy miłość. Nawet to dziecko, które ma większą niepełnosprawność intelektualną. Dziecko kochane i akceptowane będzie się lepiej rozwijać. Wymagać od dziecka. To, że dziecko ma niepełnosprawność, nie oznacza, że nie potrafi czegoś zrobić. Wymagamy od dziecka odpowiedniego zachowania. Wymagamy pomocy w domu, samodzielności. Oczywiście musimy dostosować wymagania do poziomu rozwoju dziecka. Dziecko może rozłożyć sztućce, wytrzeć kurze, powiesić skarpetki, wyjąć pranie z pralki. To nie są trudne zadania dla chodzących dzieci. Gdy dziecko będzie czuło, że korzystamy z jego pomocy, będzie czuło się docenione, wzrosło jego poczucie własnej wartości. Zrozumiemy dziecko i jego potrzeby. Czasami dziecko swoim zachowaniem okazuje pewne uczucia. Rzucanie butami może oznaczać uczucie złości, z którym dziecko nie potrafi sobie poradzić albo nie potrafi nam powiedzieć, że jest złe. Dużo mówić do dziecka. Nawet gdy wydaje nam się, że nie rozumie. Oderwać się od niepełnosprawności. To może być praca, to mogą być studia, to może być kurs języka angielskiego, to może być wyjście do koleżanki, to mogą być zajęcia z jogi, wieczorne bieganie. Cokolwiek. Własna postawa. Ważna jest również nasza postawa wobec dziecka, któ-

ra pokazujemy na zewnątrz. Gdy będziemy się wstydzili dziecka, myśleć, że inni nas nie zaakceptują, tak faktycznie się stanie. Bo swoją postawą pokażemy innym, że coś jest nie tak. Gdy jednak zaakceptujemy dziecko i pokażemy innym, że traktujemy całą tę niepełnosprawność normalnie, tak również będziemy odbierani i tak będzie odbierane nasze dziecko.

– Pani kariera – to historia sukcesu. Jak udało się połączyć życie zawodowe i opiekę nad niepełnosprawnym dzieckiem?

– Nie uważam, że moja historia kariery, to historia sukcesu. Postanowiłam wrócić do pracy. Ale wiedziałam, że praca na pełen etat 8 godzin dziennie plus dojazd, to w moim przypadku nie będzie dobrym rozwiązaniem. Dobrze się czułam prowadząc prezentacje w poprzedniej firmie, lubię się uczyć. Dlatego postanowiłam spróbować na uczelni. Praca na uczelni umożliwia wykonywanie dużej części pracy w domu. Doktorat był jakby następstwem. Bez doktoratu nie mogłabym pracować tu, gdzie jestem.

Praca dla mnie to możliwość kontaktu z ludźmi, samorealizacja. Również odpoczynek od domowych obowiązków. Gdy Agata miała rok, stwierdziłam, że muszę coś robić. Nie mogę skupić się tylko na rehabilitacji, bo oszaleję. Poszłam na studia podyplomowe. Zaczęłam pracować, gdy Agata miała półtora roku. Dużo pracowałam w domu, w czasie, który mi pasował. Bardzo pomogli mi dziadkowie i mąż. Jeździli z Agatą na spacer, na różne zajęcia. Bez ich pomocy byłoby bardzo trudno połączyć te dwie rzeczy. Gdy Agata miała 2,5 roku, poszła do przedszkola. Najpierw tylko na dwie godziny dziennie, ale chwilę potem na cały dzień, ponieważ bardzo dobrze

Із додатковою хромосомою

Трисомія за 21 хромосомою (синдром Дауна) – звучить страшно для батьків, але це не вирок. Маємо в Луцьку приклад Богдана Кравчука, який став першим в Україні студентом із синдромом Дауна. Взірцем може стати також історія Ольги Коморовської, яка виховує дочку з «додатковою хромосомою».

– Які стосунки в Агати з братом? Чи важко було відважитися на другу дитину?

– В Агати дуже добрі стосунки з братом. Вони дуже підтримують один одного. Діти жили в одній кімнаті, поки Агаті не виповнилося 9. Коли Янек був малим, вони разом проводили багато часу, гралися. Агата була прикладом для Яна. Коли в нього щось ставалося, наприклад вдарився коліном, кликав: «Агато, допоможи!» Кликав не маму, а Агату. На другу дитину було тяжко відважитися. Але не тому, що я боялася мати другу дитину із синдромом Дауна. Був страх, що дитина матиме будь-яку іншу ваду. Я надивилася на багатьох неповносправних дітей, і мені здавалося, що їх дуже багато.

– Що би Ви порадили батькам, які виховують таку дитину?

– Прийняти дитину. Часу не повернути. Ми не змінимо в житті того, що маємо неповносправну дитину. Єдине, що можемо зробити, це змиритися із ситуацією. Полюбити дитину. Дитина відчуває любов. Навіть та, яка має більшу інтелектуальну неповносправність. Дитина, яка відчуває, що її люблять і приймають, буде краще розвиватися. Вимагати від дитини. Те, що в дитини неповносправність, не означає, що вона нічого не зможе зробити. Вимагаємо від дитини відповідної поведінки. Вимагаємо допомоги вдома, самостійності. Звісно, ми повинні зважати на рівень розвитку дитини. Дитина може скласти речі, витерти пил, повісити шкарпетки, виїняти випраний одяг із машинки. Це нескладні завдання для дітей, які можуть ходити. Коли дитина буде відчувати, що ми потребуємо її допомоги, відчуватиме себе цінною, зросте і її самооцінка. Зрозуміти дитину та її потреби. Іноді дитина поведінкою показує свої почуття. Кидання взуттям може означати злість, із якою дитина не може справитися, чи не може нам сказати, що злиться. Багато говорити до дитини. Навіть, коли нам здається, що вона нас не розуміє. Відірватися від неповносправності. Це може бути робота, навчання, курс англійської мови, відвідини подруги, заняття з йоги або вечірня пробіжка. Що завгодно. Власна поведінка. Важливе наше ставлення до дитини, яке ми демонструватимемо оточенню. Коли ми будемо соромитися дитини, думати, що інші нас не сприймуть, то так і буде. Бо своєю поведінкою ми показуємо, що щось не так. Але коли ми приймемо дитину такою, як вона є, та покажемо іншим, що сприймаємо неповносправність нормально, нас сприйматимуть саме так, і так само сприйматимуть дитину.

– Ваша кар'єра – це історія успіху. Як вдалося поєднати працю та опіку над неповносправною дитиною?

– Не вважаю, що історія моєї кар'єри – це історія успіху. Я вирішила повернутися на роботу, але знала, що 8-годинна робота щодня плюс доїзди не найкраще рішення в моєму випадку. Я добре почувалася, проводячи презентації в попередній фірмі, люблю вчитися, тому вирішила спробувати себе в університеті. Робота там дозволяє працювати більшою мірою вдома. Кандидатська дисертація була послідовним продовженням. Без неї я не змогла би працювати там, де працюю сьогодні.

Робота для мене – це можливість комунікації та самореалізації. Також це відпочинок від домашніх обов'язків. Коли Агата мала рік, я зрозуміла, що мушу щось робити, що не можу зосередитися лише на реабілітації, бо зійду з розуму. Я пішла на післядипломне навчання і почала працювати, коли Агаті було півтора року. Багато працювала вдома, в той час, який підходив мені. Дуже допомогли дідусь, бабуся й чоловік. Вони їздили з Агатою на прогулянки, різні заняття. Без їхньої допомоги було би дуже важко поєднати все. Коли Агаті було 2,5 роки, вона пішла в садочок. Спочатку лише на 2 години щоденно, але невдовзі – на цілий день, бо добре себе почувала в дитячому садку. Це був

Дуже цікавий виступ доктора (науковою мовою України – кандидата наук) Ольги Коморовської «Підприємництво як вияв робочої активності в родинах, які опікуються неповносправними дітьми» почула на конференції, організованій факультетом управління Варшавського університету. Пані Ольга – мама двох дітей: Агати і Янека. Старша дитина, Агата, має синдром Дауна. Незважаючи на це, пані Ольга активна, викладає у Гданському університеті, веде блог (olgakomorowska.pl), має наукові публікації та працює над докторською дисертацією. Я вирішила написати про неї, бо її історія може стати прикладом для інших матерів.

– Що Ви відчували, коли народилася Агата?

– Народження Агати було для мене шоком. Але більше тому, що вона народилася раніше й важила 1390 г. Лежала така маленька в інкубаторі, пелюшка більша, ніж вона сама. У мене стиснулося серце від її вигляду. Тоді лікар сказав, що в Агати – підозра на синдром Дауна. Ще в лікарні я мала позитивну зустріч. До мене підійшла медсестра. Запитала, чи я бачу, що вона працює, усміхається. Сказала, що вдома на неї чекає неповносправна дитина. Інша медсестра прийшла і дала мені газетку, в якій була історія хлопця із синдромом Дауна.

Коли мене виписали з лікарні, я пішла до моря, сіла на піску. Плакала. Запитала себе: «Чому я?» Я виплакала свій жаль і більше не плакала через неповносправність Агати, не хвилювалася, не переживала травми. Хотіла діяти. Коли я народила Агату, мені було 30 років. Працювала в приватній фірмі.

czuła się w przedszkolu. To było przedszkole dla «pełnosprawnych» dzieci. Ale w jednej grupie były jednocześnie 2-latkowie, 3-latkowie, 4-latkowie i 5-latkowie. Starsze dzieci pomagały tym młodszym. Superpomysł. W grupie Agatki były dwie rewelacyjne wychowawczynie.

Nie można poświęcić się dziecku. Trzeba pomyśleć również o sobie. Chociażby dlatego, że kiedyś nam matkom może zabraknąć siły. Musimy ładować akumulator.

– Agata jest aktywna, zdobyła wyróżnienie w konkursie Młodego Muzyka, uprawia sport, jest wśród zdrowych dzieci...

– Jeżeli chodzi o zajęcia, to Agata chodzi ze zdrowymi dziećmi i z niepełnosprawnymi. Teraz ze zdrowymi dziećmi chodzi na aikido i na basen. W tym tygodniu zacznie zajęcia z tańca z innymi dziećmi z niepełnosprawnością. Na naukę gry na pianinie chodzi do ECEKON-u – jest to organizacja wspierająca osoby z niepełnosprawnością. Od października uczy się śpiewać na lekcjach indywidualnych. Wybieram zajęcia, które podobają się Agacie, ale też te, które mogą jej coś dać. Nie spotkałam się nigdy z odmową. Raczej z akceptacją i otwartością. Na zasadzie – niech zacznie, zobaczmy jak będzie. Gdy nie będzie dawać rady, to damy znać.

Agata jest wysportowana, ma mocne mięśnie brzucha. Rozumie, co do niej się mówi i aktywnie uczestniczy w zajęciach. To na pewno pomaga.

– Wiem, że Pani wcześniej uczestniczyła w turnusach rehabilitacyjnych. Przez kogo są one organizowane i dlaczego Pani zrezygnowała z nich?

– Turnusy organizowane są przez stowarzyszenia, fundacje, instytucje działające przy Kościele, przez instytucje prywatne. Różni je cena, jakość zajęć i ilość zajęć. Gdy Agata miała 4 lata pojechałam na ostatni nasz turnus. Było kilka powodów, dla których zrezygnowałam z turnusów. Stwierdziłam, że trzeba powiedzieć «Stop» rehabilitacji i zacząć żyć normalnie. Można wspierać

Agatę w różnych obszarach, ale nie kosztem życia. Wolę pojechać nad jezioro, popływać, poleżeć na plaży, robić co chcę i kiedy chcę, a przy okazji coś wspólnie z Agatą poczytać, porysować. Nie można się skupić w życiu wyłącznie na rehabilitacji.

– Jakie są Pani marzenia odnośnie przyszłości Agaty i swojej?

– Jeżeli chodzi o mnie, to chciałabym zrobić habilitację i rozwinąć swój blog – zdobyć więcej czytelników. Blog to moja pasja.

Jeżeli chodzi o Agatę, to chciałabym, żeby dołączyła do orkiestry Vita Activa. Miałaby zajęcie jako osoba dorosła, ciekawą pracę, podróże. W Polsce słaba jest pomoc dla dorosłych osób z upośledzeniem umysłowym.

– Jakie organizacje w Polsce pomagają rodzicom dzieci z zespołem Downa i samym chorym dzieciom? Jakie wsparcie w Polsce otrzymuje rodzina z dzieckiem z niepełnosprawnością? Co, Pani zdaniem, należy zmienić?

– Organizacji, które pomagają rodzinom jest bardzo dużo. Są to instytucje państwowe, prywatne, fundacje i stowarzyszenia. Wsparcie, które otrzymują dzieci, jest różne. Jest to rehabilitacja, zajęcia z psychologiem, pedagogiem, logopedą, ćwiczenia sensoryczne. Dla starszych dzieci zajęcia z tańca, teatralne. Niektóre zajęcia są płatne, inne są darmowe. Co należałoby zmienić? Zwrócić uwagę na rodziców, którzy potrzebują wsparcia psychologicznego, warsztatów psychologicznych. Pomoc w Polsce skierowana jest do dzieci, rodzice są gdzieś z boku.

– Co, Pani zdaniem, jest ważne w życiu?

– Rodzina. Realizacja swoich marzeń. Życie zgodnie ze sobą. Równowaga pomiędzy niepełnosprawnością dziecka, a swoimi potrzebami.

Rozmawiała Natalia TANDRYK

садок для «повносправних дітей». Але в одній групі перебували одночасно 2-, 3-, 4- і 5-річні діти. Старші допомагали меншим. Це добрий задум. У групі Агати були дві чудові виховательки.

Не можна себе повністю присвятити дитині. Треба подумати й про себе. Хоча б тому, що колись нам, матерям, забракне сили. Ми повинні «заряджати батарейки».

– Агата активна, вона отримала нагороду на конкурсі «Молодий музикант», займається спортом, перебуває серед здорових дітей...

– Агата відвідує заняття разом і зі здоровими дітьми, і з неповносправними. Зараз зі здоровими дітьми вона ходить на айкідо і в басейн. На цьому тижні почне займатися танцями з неповносправними дітьми. Навчається грати на піаніно в «ECEKON» – організації, яка підтримує дітей з особливими потребами. Із жовтня вона вчиться співати на індивідуальних заняттях. Я вибираю такі заняття, які подобаються Агаті, а також такі, які можуть їй щось дати. І ніколи не стикалася з відмовою, радше з прийняттям і відкритістю. Усе це відбувається за таким принципом: «Нехай почне, побачимо, як буде. Якщо не справлятиметься, дамо знати».

Агата спортивна, має міцні м'язи живота, розуміє, що до неї говорять, і бере активну участь у заняттях. Це дуже допомагає.

– Знаю, що Ви раніше брали участь у різноманітних реабілітаційних курсах. Хто їх організовує в Польщі, й чому Ви від них відмовилися?

– Курси організовують фундації, благодійні та громадські організації, інституції, які діють при костелах, приватні установи. Вони мають різні ціни, якість і кількість занять. Коли Агата мала чотири роки, ми поїхали на останній реабілітаційний курс. Було кілька причин, через які я відмовилася від них. Я вирішила, що

треба сказати «Стоп» реабілітації та почати жити нормально. Можна підтримувати Агату в усьому, але не коштом життя. Краще ми поїдемо на озеро, поплавимо, полежимо на пляжі, роблячи що хочемо і коли хочемо. При нагоді спільно почитаємо й помалуємо. У житті не можна заиклитися виключно на реабілітації.

– Як у Вас мрії щодо майбутнього Агати і свого?

– Якщо мова про мене, то хочу захистити докторську та розвивати свій блог, залучивши більше читачів. Блог – це моє улюблене заняття.

Якщо говорити про Агату, то я б хотіла, щоб вона приєдналася до оркестру «Vita Activa». Мала би заняття, будучи вже дорослою, цікаву роботу, подорожі. У Польщі дорослим із розумовою відсталістю допомагають слабо.

– Які організації в Польщі допомагають батькам дітей із синдромом Дауна та самим дітям? Яку підтримку отримує родина з особливою дитиною? Що, на Вашу думку, потрібно змінити?

– Організацій, які допомагають, дуже багато. Це державні та приватні організації, фонди, громадські об'єднання. Допомога, яку отримують діти, різна: реабілітація, заняття з психологом, педагогом, логопедом, сенсорні заняття. Для старших дітей – заняття з танців, театральні гуртки. Деякі платні, інші – ні. Що змінити? Звернути увагу на батьків, які потребують психологічної допомоги, тренінгів. Допомога в Польщі скерована до дітей, батьки десь збоку.

– Що, на Вашу думку, найважливіше в житті?

– Сім'я. Реалізація мрій. Життя в згоді із собою. Рівновага між особливою дитиною і своїми потребами.

Розмовляла Наталія ТАНДРИК

Fizyka po polsku

Дzięki inicjatywie polskich organizacji na Wołyniu: Towarzystwa Kultury Polskiej im. Tadeusza Kościuszki w Łucku z prezesem Niną Poremską oraz Towarzystwa Kultury Polskiej w Kowlu z Wacławem Herko, od 15 lutego 2016 r. rozpoczęły się w obu miastach spotkania pod nazwą «Repetytorium z fizyki».

Zajęcia mogą stanowić znaczące wsparcie dla przyszłych studentów, ponieważ specjalistyczna terminologia nauk matematyczno-fizycznych w naszych językach, mimo iż bardzo podobna, bywa też przeszkodą w zrozumieniu treści wykładów, zadań, a w szczególności testów i późniejszym zdawaniu egzaminów.

«Repetytorium z fizyki» dostępne jest nie tylko dla wszystkich uczestników kształcenia w zakresie języka polskiego, ale także dla tych, którzy znają już trochę język polski i zastanawiają się nad kształceniem w przyszłości w Polsce.

Przyjęta formuła konwersatorium, bardzo ułatwia pracę w zespołach i wzajemny kontakt.

Projekt ma być wsparciem w zakresie poznania leksyki tak, aby potencjalny uczeń / student mógł uczyć się przedmiotu bez niepotrzebnej koncentracji na znaczeniu nowych sformułowań.

Szczegółowe informacje dostępne są u prezesów Stowarzyszeń.

Marek WRÓBLEWSKI,
nauczyciel skierowany przez ORPEG
Foto: Wiesław PISARSKI

Фізика польською

3 ініціативи польських організацій на Волині, Товариства польської культури імені Тадеуша Костюшка в Луцьку на чолі з Ніною Поремською та Товариства польської культури в Ковелі на чолі з Вацлавом Геркою, з 15 лютого 2016 р. в обох містах розпочалися зустрічі під назвою «Заняття з фізики».

Заняття можуть стати в нагоді майбутнім студентам, оскільки спеціалізована термінологія з фізико-математичних наук в українській і польській мовах, попри значну їхню подібність, часто перешкоджає в розумінні змісту лекцій, завдань, особливо під час тестів і пізнішого складання іспитів.

«Заняття з фізики» доступні не лише для всіх тих, хто нині вивчає польську мову, але також для тих, хто вже трохи її знає та задумується над тим, щоб у майбутньому навчатися в Польщі.

Прийнята за основу форма навчання значно полегшує роботу в групах і налагоджує взаємний контакт.

Проект має допомогти пізнати спеціальну лексику настільки, щоб учень або студент міг вивчати предмет без необхідної концентрації на значенні нових формулювань.

За детальною інформацією можна звертатися до керівників товариств.

Мареk ВРУБЛЕВСЬКИЙ,
учитель, скерований організацією ORPEG
Фото: Вєслав ПІСАРСЬКИЙ

Rekrutacja na studia w Polsce

Osoby polskiego pochodzenia mogą zapoznać się z zasadami, trybem i zakresem rekrutacji na polskie wyższe uczelnie, które umieszczono na stronie Konsulatu Generalnego RP w Łucku (www.luck.msz.gov.pl).

Konsulat Generalny RP w Łucku informuje, że dokumenty na studia w Polsce ze stypendium Rządu RP będą przyjmowane w siedzibie Konsulatu Generalnego RP w Łucku (ul. Dubniwska 22b) w dniach 10–16 marca 2016 roku od godz. 10.00.

W celu umówienia się na złożenie dokumentów należy skontaktować się z pracownikiem konsulat pod nr telefonu 0332280643 lub mailowo – Swietlana.Stelmaszczuk@msz.gov.pl.

Informacja o rekrutacji znajduje się pod adresem:
http://www.luck.msz.gov.pl/pl/aktualnosci/zasady_rekrutacji

osob_polskiego_pochodzenia_na_studia_w_polsce_w_roku_akademickim_2016_2017

Można tu pobrać następujące dokumenty:

– kwestionariusz kandydata na studia w Polsce;
– zasady, tryb i zakres rekrutacji osób polskiego pochodzenia (narodowości polskiej) z państw Europy Środkowo-Wschodniej, Azerbejdżanu, Gruzji, Kazachstanu, Turkmenistanu, Uzbekistanu na kształcenie w Polsce ze stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego;

– zasady, tryb i zakres rekrutacji osób polskiego pochodzenia (narodowości polskiej) z państw Europy Środkowo-Wschodniej, Gruzji, Kazachstanu, Turkmenistanu, Uzbekistanu na kształcenie w Polsce ze stypendium Ministra Zdrowia;

– oświadczenie o zapoznaniu się z zasadami, trybem i zakresem rekrutacji;

– listę wymaganych dokumentów.

Ocaleni od zapomnienia: Eugeniusz Miaskowski

Повернуті із забуття: Євгеній Мясковський

Наш kolejny szkic jest o Eugeniuszu Miaskowskim, synu Mikołaja, człowieka, wobec którego prowadzone postępowanie śledcze zostało połączone ze sprawami Witolda Zdzisława Lazurka i Stanisława Zientary, o których opowiadaliśmy w dwóch poprzednich numerach «Monitora Wołyńskiego».

Eugeniusz Miaskowski urodził się w Barze (teraz obwód winnicki). Ojciec Eugeniusza – Mikołaj Miaskowski – posiadał młyn parowy, zmarł w 1920 r.

Rodzina mieszkała w Równem przy ulicy Targowej 6 (obecnie Bazarna). W przededniu II wojny światowej Eugeniusz mieszkał razem z matką Scholastyną Miaskowską, córką Franciszka (ur. ok. 1875 r.) i siostrą Zofią, a jego brat Romuald przy ulicy Ciasnej 4 (obecnie ulica Techniczna). Brat Teodor (ur. ok. 1904 r.) żył w Kowlu, a Mieczysław (ur. ok. 1911 r.) w styczniu 1940 r. wyjechał do Lwowa. Siostra Irena (ur. ok. 1910 r.) przebywała w szpitalu w Otwocku (obecnie województwo mazowieckie w Polsce).

W Równem Eugeniusz skończył siedem klas szkoły powszechnej. W 1932 r. dostał się do liceum wojskowego dla chłopców w Koninie, gdzie uczył się trzy lata. Następnie zaczął służbę w Pułku Strzelców Podhalańskich jako strzelec, a po miesiącu służby awansował do stopnia kaprala. Za odmowę wypełnienia rozkazu w listopadzie 1936 r. Eugeniuszowi odebrano tytuł kaprala i zwolniono go ze służby. Zatrudnił się jako sprzedawca w sklepie dla wojskowych i urzędników w Nowym Sączu (obecnie województwo małopolskie), gdzie z przerwami pracował do 1939 r.

W 1938 r. Eugeniusz Miaskowski został wezwany na miesięczne szkolenie wojskowe, a w lipcu 1939 r. zmobilizowano go do wojska w związku z pogorszeniem sytuacji międzynarodowej. Do 27 sierpnia jego jednostka pozostawała w Nowym Sączu, a następnie przeniesiono ją do Krakowa. Tam oddziały Wojska Polskiego niejednokrotnie były bombardowane przez niemieckie siły powietrzne, które docierały daleko w tył. To zmusiło wojsko do wycofania się na wschód, a 21 września 1939 r. została ogłoszona kapitulacja Polski. Zrozpaczeni żołnierze rzucali broń i wracali do swoich rodzin. Eugeniusz wyruszył w kierunku Nowego Sącza, gdzie czekała na niego ukochana Małgorzata Górską. Zamieszkał u rodziców Małgorzaty, gdzie przebywał do połowy listopada, a następnie postanowił pojechać do Równego. Głównym powodem tej decyzji był problem z zatrudnieniem, a także nie chciał nadużywać gościnności państwa Górskich.

W tym czasie Równe już znajdowało się na terenie USRR. Eugeniusz musiał nielegalnie przekroczyć granicę niemiecko- sowiecką, dostając się na piechotę od stacji Sanok nad rzekę San. Po powrocie do Równego zatrudnił się jako robotnik na bazie leśno-handlowej.

Na podstawie ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym obywateli ZSRR, poczynając od 8 marca 1940 r. w obwodzie zaczęto spisywać, meldować i rejestrować osoby zobowiązane do służby wojskowej. Te przedsięwzięcia miały na celu znalezienie tych polskich żołnierzy, którym udało się uniknąć aresztu i deportacji.

Według wstępnych obliczeń, w obwodzie rówieńskim miało stawić się do rejestracji 316 tys. młodych mężczyzn i wojskowych urodzonych w latach 1890–1921. Wśród nich znalazł się również Eugeniusz Miaskowski, którego wpisano na listę rówieńskiego komitetu wojskowego.

Po aresztowaniu 6 września 1940 r. Eugeniusza przeniesiono do więzienia NKWD w Równem. Po kilku przesłuchaniach oskarżono go o nielegalne przekroczenie granicy niemiecko-

sowieckiej i nielegalne posiadanie broni, którą Eugeniusz otrzymał od swojego byłego kolegi z klasy Witolda Zdzisława Lazurka. Broń i amunicję Lazurek zabrał od niego po kilku tygodniach i sprzedał bratu Eugeniusza, Romualdowi. Więźnia oskarżano również o zatajenie przed władzami sowieckimi informacji o działalności w Równem organizacji konspiracyjnej, która przygotowywała powstanie na 17 grudnia 1939 r. Oskarżenie oparto na zeznaniach Witolda Zdzisława Lazurka, który twierdził, że na początku grudnia 1939 r. poinformował swojego kolegę Eugeniusza Miaskowskiego o działaniach organizacji podziemnej, na czele której w mieście stał Wacław Dygurski. Lazurek zaproponował mu, aby dołączył do zakładanej przez niego piątki. Opowiedział też o tym, że Eugeniusz zrezygnował z działalności podziemnej. Tłumaczył się tym, że czas dla walki, według niego, jeszcze nie nastąpił i uprzedzał kolegę, że prowadzenie podobnych rozmów na ulicy może skończyć się aresztem. Prawdopodobnie, Lazurek więcej się do niego nie zwracał z podobnymi propozycjami, nawet po przyjeździe do Równego Tadeusza Majewskiego, który dowodził ZWZ–2 na Wołyniu.

Podczas konfrontacji z Miaskowskim Lazurek nadal twierdził, że mimo rezygnacji Miaskowskiego z udziału w jego piątce, uważał kolegę za godnego kandydata do działalności podziemnej, ponieważ miał go za wielkiego patriotę Polski. W czasie spotkania twarzą w twarz w jednej z cel więziennych dubieńskiego NKWD Eugeniusz Miaskowski zaatakował swojego kolegę zarzucając mu otwarte oszczerstwo. Witold nie wiedział, co na to odpowiedzieć. Możemy przypuszczać, że Eugeniusz, który sam przeszedł piekło sowieckich katowni, zdawał sobie sprawę z przyczyn krzywozręczystwa Witolda Zdzisława Lazurka. Wiemy dokładnie, że nikt w aresztowanych dowódców lokalnych ZWZ–2 nie wymienił Eugeniusza Miaskowskiego jako członka organizacji. Widocznie właśnie to uratowało go później od kary śmierci.

13 grudnia 1940 r. odbyło się posiedzenie sądu dotyczące połączonej sprawy kryminalnej Stanisława Zientary, Witolda Zdzisława Lazurka i Eugeniusza Miaskowskiego. Wyrok sądu brzmiał: «Eugeniusz Miaskowski, syn Mikołaja, został oskarżony według art. 54–12 i 80 KK i pozbawiony wolności w obozie pracy przymusowej na osiem lat z ograniczeniem praw do trzech lat». Stanisław Zientara i Witold Zdzisław Lazurek zostali skazani na karę śmierci.

W lutym 1941 r. Kolegium Sądowe ds. Kryminalnych Sądu Najwyższego USRR rozpatrzyło skargę kasacyjną, złożoną przez adwokata więźniów I. Szentera i postanowił: «Wyrok Rówieńskiego Sądu Obwodowego z dnia 14 grudnia 1940 r. pozostaje w mocy, a skarga kasacyjna więźniów jest odrzucona jako nieuzasadniona».

Dalsze losy Eugeniusza Miaskowskiego są nieznane. Według postanowienia Prokuratury Obwodu Rówieńskiego z dnia 7 lipca 1993 r., podlegał on art. 1 Ustawy USRR «O rehabilitacji ofiar represji politycznych na Ukrainie» z dnia 17 kwietnia 1991 r.

Tetiana SAMSONIUK

Наш черговий нарис про Євгенія Миколайовича Мясковського, провадження слідства у справі якого було об'єднано зі слідчими справами Вітольда-Здіслава Лязурека та Станіслава Зентари, нариси про яких публікувалися у двох попередніх номерах «Волинського монітора».

Народився Євгеній Мясковський у місті Барі (тепер Вінницька область). Батько Євгенія, Микола Мясковський, володів паровим млином, відомо, що він помер 1920 р.

У Рівному родина мешкала на вулиці Тарговій, 6 (нині Базарна). Напередодні Другої світової війни Євгеній проживав разом із матір'ю Схоластиною Францівною Мясковською (приблизно 1875 р. народження) та сестрою Софією. Його брат Ромуальд жив у Рівному на вулиці Тісній, 4 (пол. Ciasna, нині провулок Технічний), брат Теодор (приблизно 1904 р. народження) – у Ковелі, а Мечислав (приблизно 1911 р. народження) у січні 1940 р. виїхав до Львова. Сестра Ірена (приблизно 1910 р. народження) перебувала в Оtwocku (тепер Мазовецьке воєводство) в лікарні.

У Рівному Євгеній закінчив сім класів загальноосвітньої школи. 1932 р. він вступив до військового ліцею для хлопчиків у Кони́ні, де вчився впродовж трьох років. Після завершення навчання його зарахували в полк підгалянських стрільців у званні стрілка, а вже через місяць він отримав звання капрала. За відмову виконувати наказ у листопаді 1936 р. Євгенія позбавили звання капрала та відсторонили від служби. Відразу після звільнення юнакові вдалося влаштуватися продавцем у магазин для військовослужбовців і чиновників у місті Новому Сончі (тепер Малопольське воєводство), де він із перервами працював до 1939 р.

1938 р. Євгенія Мясковського призвали на місячний військовий вишкіл, а в липні 1939 р. мобілізували до війська у зв'язку із загостренням ситуації на міжнародній арені. До 27 серпня його військова частина залишалася в Новому Сончі, а згодом її передислокували до Кракова. Там німецька авіація, яка залітала далеко в Гійб тилу, неодноразово бомбардувала частини Війська Польського. Це спонукало військовослужбовців, відстрілюючись, відступати на схід, аж поки 21 вересня 1939 р. їм не оголосили про капітуляцію Польщі. У розпачі солдати кидали зброю і поверталися до своїх сімей. Євгеній же вирушив у напрямку Нового Сончу, де на нього чекала кохана дівчина Малгожата Гурська. Батьки Малгожати прийняли його, але, проживши в родині Гурських до середини листопада, він вирішив їхати до Рівного. Основною причиною такого рішення була проблема з працевлаштуванням, а зловживати гостинністю Гурських Євгеній не хотів.

На той момент Рівне вже входило до складу УРСР. Тому Євгенію довелося нелегально перетнути німецько-радянський кордон, пройшовши пішки від станції Санок до річки Сану. Після повернення він влаштувався різнорабочим на лісотрогівельній базі.

На підставі закону про загальний військовий обов'язок громадян СРСР, починаючи з 8 березня 1940 р. в області розпочалися облік, приписка та реєстрація військовозобов'язаних осіб. Заходи подібного роду мали завдання виявити тих польських військовослужбовців, яким вдалося уникнути арештів і депортацій.

За попередніми підрахунками всього в Рівненській області передбачалася реєстрація 316 тис. допризовників і військовозобов'язаних 1890–1921 рр. народження. Серед останніх виявився і Євгеній Мясковський, якого взяв на облік рівненський військкомат.

Аресшованого 6 вересня 1940 р. Євгенія доправили у в'язницю НКВС у Рівному. Після кіль-

кох допитів хлопця звинуватили в нелегальному переході німецько-радянського кордону й незаконному збереженні вогнепальної зброї, яку Євгеній отримав від свого колишнього однокласника Вітольда-Здіслава Лязурека. Зауважимо, що револьвер та патрони до нього Лязурек забрав через кілька тижнів і продав брату Євгенія Ромуальду. В'язню також закидали звинувачення в приховуванні від органів радянської влади наявності у Рівному конспіративної організації, яка готувала повстання на 17 грудня 1939 р. Підставою для цього стали свідчення Вітольда-Здіслава Лязурека. Той стверджував, що на початку грудня 1939 р. повідомив своєму близькому товаришу Євгенію Мясковському про наявність підпільної організації, котру в місті очолював Вацлав Дигурський. Лязурек запропонував Євгенію приєднатися до створюваної ним п'ятірки. Він розповів і про те, що Євгеній відмовився долучитися до підпілля. Пояснив це тим, що час для боротьби, на його думку, ще не настав, і попередив товариша, що ведення таких розмов на вулиці може завершитися арештом. Очевидно, Лязерек більше не звертався до Євгенія Мясковського з подібними пропозиціями навіть після приїзду до Рівного Тadeusza Maewskiego, який очолював СЗБ–2 на Волині.

На очних ставках Вітольд-Здіслав Лязурек продовжував твердити, що попри відмову вступити до його п'ятірки, він все ж вважав Євгенія Мясковського гідним кандидатом у лави підпілля, оскільки знав останнього як великого патріота Польщі. Зустрівшись віч-на-віч в одній із камер дубенської в'язниці НКВС, Євгеній Мясковський накинувся на свого товариша з докорами за відвертий наклеп. Проте Вітольд не мав, що відповісти. Можемо припустити, що Євгеній, пройшовши через пекло радянських катівень, і сам добре усвідомлював причину неправдивих свідчень Лязурека. Достеменно відомо, що ніхто з арештованих місцевих керівників СЗБ–2 не назвав Євгенія Мясковського як члена організації. Очевидно, це в подальшому і врятувало його від найвищої міри покарання.

13 грудня 1940 р. відбулося судове засідання в об'єднаній кримінальній справі Станіслава Зентари, Вітольда-Здіслава Лязурека та Євгенія Мясковського. Останньому судом було винесено вирок наступного змісту: «Мясковського Євгенія Миколайовича визнати винним за ст. 54–12 і 80 KK та піддати позбавленню волі у виправно-трудових таборах терміном на 8 років з обмеженням у правах на три роки». Нагадаємо, що Станіслава Зентару та Вітольда-Здіслава Лязурека було засуджено до смертної кари.

У лютому 1941 р. судова колегія у кримінальних справах Верховного суду УРСР розглянула касаційну скаргу адвоката осуджених І. Г. Шентера і винесла рішення: «Вирок Рівненського обласного суду від 14 грудня 1940 р. залишити в силі, а касаційну скаргу засуджених як безпідставну відхилити».

Подальша доля Євгенія Мясковського залишається невідомою. Заключенням прокуратури Рівненської області від 7 липня 1993 р. на нього поширюється дія ст. 1 Закону Української РСР «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні» від 17 квітня 1991 р.

Тетяна САМСОНЮК

Відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України № 161 «Про затвердження рішень Атестаційної колегії Міністерства щодо присудження наукових ступенів і присвоєння вчених звань від 25 лютого 2016 р.» Тетяні Самсонюк присуджено науковий ступінь кандидата історичних наук. Із цієї нагоди її вітають члени Культурно-просвітницького центру імені Томаша Оскара Сосновського в Рівному та бажають здоров'я, щастя, наснаги й нових наукових досягнень. Редакція «Волинського монітора» та представники Товариства польської культури на Волині імені Еви Фелінської приєднуються до привітань.

W Równem pojawi się ulica Marka Bezruczki

У Рівному буде вулиця Марка Безручка

Nazwy 34 ulic, alei i zaułków w Równem podlegają obowiązkowej zmianie. Mieszkańcy Równego zaczęli wdrażać w życie Ustawę «O osądzeniu komunistycznego i narodowo-socjalistycznego (nazistowskiego) reżimu totalitarnego na Ukrainie i zakazie propagowania ich symboliki».

Decyzja o zmianie nazwy ulicy z Oleko Dundycza na Generała Armii Ukraińskiej Republiki Ludowej Marka Bezruczki została uchwalona 25 lutego na obradach Rady Miasta Równego, w zasadzie bez żadnych dyskusji. Przed zmianą nazwy, w lipcu zeszłego roku, w Rówieńskim Obwodowym Muzeum Krajoznawczym została zorganizowana konferencja poświęcona 95. rocznicy wspólnej bitwy pod Równem Armii URL i Wojska Polskiego przeciwko bolszewikom. W trakcie tego wydarzenia wspomniano w szczególności o generale Armii URL Marku Bezruczce, który uczestniczył w walkach. W roku 1920 to właśnie on rozbił pod Zamościem Armię Konną Budionnego, co miało decydujący wpływ na skutki bitwy warszawskiej i obronę Polski i Europy przed nawałą bolszewicką. Podczas konferencji naukowcy zwrócili się do władz Równego z propozycją zmiany nazwy ulicy Oleko Dundycza na ulicę Marka Bezruczki. Serb Oleko Dundycz był jednym z czerwonych dowódców 1. Armii Konnej, zginął przy ataku Równego w czasie wojny polsko-bolszewickiej.

Proces dekomunizacji nie był łatwy. W ciągu kilku miesięcy na adres mera miasta przychodziły dziesiątki pism od ukraińskich naukowców, m.in. z Ukraińskiego Uniwersytetu Katolickiego we Lwowie i Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki w Łucku, a także od przedstawicieli ukraińskiej mniejszości w Polsce. Aby w Równem pojawiła się ulica, która będzie nosiła imię generała Armii URL Marka Bezruczki, dołożyli starań również dyrektor Rówieńskiego Muzeum Krajoznawczego Aleksandr Bułyha, krajoznawcy Andrij Żywiuk i Jarosław Kowalczyk, ks. Witalij Porowczuk.

Ważną rolę w tej sprawie odegrały listy wysłane do władz Równego przez Konsulat Generalny RP w Łucku oraz przez byłego Ambasadora Ukrainy w Polsce, pisarza Dmytra Pawłyckę, który podczas swojej misji dyplomatycznej razem z przedstawicielami polskich władz otworzył tablicę upamiętniającą polskich i ukraińskich żołnierzy w Muzeum Fortyfikacji i Broni Arsenał w Zamościu.

Serhij POROWCZUK

Назви 34-х вулиць, проспектів і провулків у Рівному підлягають обов'язковому перейменуванню. Рівняни розпочали реалізацію Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки».

Рішення про надання вулиці Олеко Дундича імені генерала Армії УНР Марка Безручка було прийнято 25 лютого на сесії Рівненської міської ради практично без особливих дискусій. Передумовою перейменування цієї вулиці була конференція, присвячена 95-й річниці спільної битви під Рівним військ УНР та Польщі проти більшовиків. Під час цього заходу, що відбувся ще в липні минулого року в Рівненському обласному краєзнавчому музеї, згадували, зокрема, й генерал Армії УНР Марка Безручка, який брав участь у цій битві. У 1920 р. саме він розбив під Замостем армію Будьонного, що мало вирішальний вплив на наслідки битви за Варшаву і порятунок Польщі та Європи від більшовицької навали. На конференції науковці звернулися до влади міста Рівного із пропозицією змінити назву вулиці Олеко Дундича на вулицю Марка Безручка. Серб Олеко Дундич був червоним командиром 1-ї кінної, загинув при штурмі Рівного у ході польсько-більшовицької війни.

Процес декомунізації виявився досить не-

простим. Упродовж кількох місяців на адресу міського голови приходили десятки листів від науковців з України, зокрема з Українського католицького університету у Львові та Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки, та від представників української меншини в Польщі. Тому, щоб у Рівному з'явився проспект імені генерала Армії УНР Марка Безручка, сприяли також директор Рівненського краєзнавчого музею Олександр Буліга, краєзнавці Андрій Жив'юк та Ярослав Ковальчук, священник Віталій Порочук.

Важливу роль у цьому питанні відіграли листи Генерального консульства РП у Луцьку та колишнього Надзвичайного і Повноваженого Посла України в Республіці Польща, письменника Дмитра Павличка, який під час своєї дипломатичної місії разом із представниками польської влади встановив пам'ятну таблицю польським і українським воїнам у заможському «Арсеналі».

Сергій ПОРОВЧУК

Православни przeprosili grekokatolików

Православни попросили вибачення у греко-католиків

W przededniu 70. rocznicy początku masowych prześladowań Ukraińskiego Kościoła Grekokatolickiego przez władze sowieckie prawosławni chrześcijanie z Francji, Ukrainy, Stanów Zjednoczonych, Rosji i Holandii wezwali hierarchów kościelnych w Rosji i na Ukrainie do «uznania okropnej prawdy o 10 marca 1946 roku» – poinformowała o tym agencja UNIAN.

«10 marca 1946 r., we Lwowie, pod presją rządu sowieckiego, Rosyjska Cerkiew Prawosławna stosując przemoc przyłączyła Ukraiński Kościół Grekokatolicki do swojego środowiska. W momencie, gdy uczestnicy zebrania 8 i 9 marca głosowali w sprawie «połączenia» swojej Cerkwi z Patriarchatem Moskiewskim, wszyscy ukraińscy biskupi grekokatolicki przebywali w więzieniu. 216 księży i 19 osób świeckich, których NKWD (poprzednik KGB) zgromadziło w Archikatedralnym soborze św. Jura we Lwowie, oddali się w ręce Grupy Inicjatywnej pod przewodnictwem ks. Hawryła Kostelnika i dwóch niedawno konsekrowanych biskupów prawosławnych – Antoniego Pelweckiego i Mychajła Melnyka. Źródła archiwalne potwierdzają, że Stalin osobiście podjął decyzję o likwidacji Ukraińskiego Kościoła Grekokatolickiego w lutym 1945 r., dwanaście dni po konferencji w Jankie, w której brali udział Winston Churchill i Franklin D. Roosevelt» – powiedziano w odezwie.

Dostojnicy cerkiewni zwracają uwagę na to, że poważni historycy i teologowie nie mają wątpliwości, że Sobór Lwowski Ukraińskiego Kościoła Grekokatolickiego 8–10 marca 1946 r. był tylko podobizną soboru.

«Rosyjska Cerkiew Prawosławna nie może ponosić pełnej odpowiedzialności za decyzję podję-

te przez hierarchów cerkiewnych, którzy byli manipulowani lub terroryzowani przez NKWD–KGB. Jednak my, prawosławni chrześcijanie, czujemy się odpowiedzialni za przestępcze milczenie o rujnacji tego Kościoła przez reżim sowiecki z udziałem Patriarchatu Moskiewskiego. Wiemy o tym, że miliony prawosławnych chrześcijan w całym świecie szczerze potępiają prześladowania religii przez rząd sowiecki i Josifa Dżugaszwili w szczególności» – mówi się w odezwie.

«Pokornie przepraszamy za wszystkie niesprawiedliwości, ofiarami których oni się stali pod przykrywką autorytetu Cerkwi Prawosławnej, pochylamy nasze głowy przed męczennikami Ukraińskiego Kościoła Grekokatolickiego» – powiedzieli zwierzchnicy cerkiewni.

Inicjatorem odezwy jest słynny prawosławny teolog Antoine Arjakowski (Francja, Patriarchat Konstantynopolski). Wśród prawosławnych Ukraińców, którzy podpisali odezwę są archiprezbiter Georgij Kowalenko (Otwarty Uniwersytet Prawosławny Świętej Zofii), Kostiantyn Sigow (wydawnictwo «Duch i Litera») i Andrij Jurasz (religioznawca – red.).

Źródło: unian.ua

Православни християни з Франції, України, Сполучених Штатів, Росії й Нідерландів закликають церковне керівництво в Росії та Україні «визнати жакливу правду про 10 березня 1946 р.» напередодні 70-річчя початку масштабних гонінь радянської влади на Українську греко-католицьку церкву. Про це йдеться в повідомленні «УНІАН».

«10 березня 1946 р. у Львові Російська православна церква насильно включила Українську греко-католицьку церкву до свого лона під тиском радянської влади. У той момент, коли учасники собору 8 і 9 березня голосували за «возз'єднання» своєї Церкви з Московським патріархатом, усі українські греко-католицькі єпископи перебували у в'язниці під вартою. 216 священників та 19 мирян, зібрані у львівському Свято-Юрському кафедральному соборі силами НКВД (попередника КГБ), здалися на милість «Ініціативній групі», керованій отцем Гавриїлом Костельником та двома нововисвяченими православними єпископами: Антонієм Пельвецьким та Михайлом Мельником. Архів свідчать, що Сталін особисто ухвалив рішення про ліквідацію Української греко-католицької церкви в лютому 1945 р., через дванадцять днів після Ялтинської конференції, що відбулася за участі Вінстона Черчілля та Франкліна Д. Рузвельта», – йдеться у зверненні.

Церковники наголошують, що авторитетні історики та богослови не мають жодного сумніву, що Львівський собор Української греко-католицької церкви 8–10 березня 1946 р. був лише подобою собору.

«Російська православна церква у своїй повноті не може вважатися відповідальною

за рішення, ухвалені церковними керівниками, маніпульованими чи тероризованими НКВД–КГБ. Однак ми, православні християни, відчуваємося відповідальними за злочинне мовчання, яке огортає руйнування цієї Церкви радянським режимом за участі Московського патріархату. Ми знаємо, що мільйони православних християн у цілому світі щиро засуджують антирелігійні переслідування з боку радянського уряду і Йосифа Дзугашвілі зокрема», – зазначено у зверненні.

«Ми смиренно просимо прощення за всі несправедливості, жертвами яких вони стали під прикриттям авторитету Православної церкви, і схилиємо наші голови перед мучениками Української греко-католицької церкви», – наголосили церковники.

Повідомляється, що ініціатором звернення виступив відомий православний богослов Антуан Аржаковський (Франція, Константинопольський патріархат). Серед православних українців, які підписали звернення, – протоієрей Георгій Коваленко (Відкритий православний університет Святої Софії), Костянтин Сігов (видавництво «Дух і Літера») та Андрій Юраш.

Джерело: unian.ua

czom udzielił ksiądz proboszcz miejscowej parafii św. ap. Piotra i Pawła Andrzej Ścisłowicz.

Punktualnie o 12.00 uczestnicy usłyszeli odliczanie «10, 9, 8, 7... 1, start». Pobiegli w koszulkach z sylwetkami żołnierzy o pseudonimach «Młot», «Feluś», «Łupaszka», i «Rad». W biegu uczestniczyli m.in. wicekonsul Konsulatu Generalnego RP Elżbieta Zielińska, kierownik Wydziału ds. Młodzieży i Sportu ZPAR Mychajło Harbowski wraz z synem, prezes Towarzystwa Kultury Polskiej Ziemi Zdobunowskiej p.Zofia Michalewicz. Pobiegli także członkowie Ukraińsko-Polskiego Sojuszu im. Tomasza Padury z Równego, Towarzystwa Kultury Polskiej Ziemi Zdobunowskiej, Centrum Kulturalno-Edukacyjnego im. Tomasza Oskara Sosnowskiego, KOC im. Tadeusza Czackiego, przedstawiciele Zdobunowskiej Dziecięco-Młodzieżowej Szkoły Sportowej «Kolos» i Zdobunowskiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku, harcerze hufca «Wołyń» z Równego i Zdobunowa, studentki polonistyki Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki z Łucka, przedstawiciele Zdobunowskiego Funduszu Emerytalnego, historycy i osoby prywatne. Jako pierwszy przybiegł instruktor ze szkoły sportowej Petro Kłymczyk.

Po ukończeniu biegu odbyło się wręczenie nagród i podziękowań. Każdy uczestnik otrzymał medal pamiątkowy, a organizacje otrzymały podziękowania za udział w biegu wraz z płytami, na

których nagrano audiobook o Żołnierzu Wyklętym «Klamra. Mój ojciec». Instytucje wspierające bieg, w tym Wydział Kultury i Turystyki ZPAR oraz policja, otrzymały podziękowania za pomoc w organizacji przedsięwzięcia. Nagrodzono także uczestnika, który zarejestrował się jako pierwszy – był nim Jarosław Kowalczyk z Centrum Kulturalno-Edukacyjnego im. Tomasza Oskara Sosnowskiego.

W 2011 r. dzień 1 marca został ustanowiony świętem państwowym – Narodowym Dniem Pamięci Żołnierzy Wyklętych. Jest to święto, honorujące i upamiętniające żołnierzy polskiego antykomunistycznego podziemia działającego w latach 1944–1963 w obrębie przedwojennych granic RP. Fundacja «Wolność i Demokracja» już po raz czwarty zorganizowała projekt «Tropem Wilczym. Bieg Pamięci Żołnierzy Wyklętych». Dyktans biegu 1963 m obowiązywał organizatorów we wszystkich miastach – to nawiązanie do roku, w którym zginął ostatni Żołnierz Wyklęty Józef Franczak pseudonim Lalek. Projekt ma na celu popularyzowanie wiedzy na temat Żołnierzy Wyklętych przez biegowo-edukacyjną formę. Zaangażowanie w projekt potwierdza, że idea i wartości, o które swoją walkę oparli Żołnierze Wyklęci są dzisiaj wciąż żywe i aktualne.

Wiktor RADICA, Aleksander RADICA
Foto: Wiktor SEMENIUK, ks. Andrzej Ścisłowicz

hovnu підтримку бігунам надав настоятель місцевої парафії Святих Апостолів Петра і Павла Анджей Сціслович.

Рівно о 12.00 учасники почули відлік «10, 9, 8, 7... 1, start». Вони бігли у футболках із силуетами солдатів та їхніми псевдонімами: «Млот», «Feluś», «Łupaszko», «Rad». У забігу взяли участь і віце-консул Генерального консульства Польщі Ельжбета Зелінська, керівник відділу у справах молоді та спорту ЗРДА Михайло Гарбовський зі своїм сином, голова Товариства польської культури Здобунівщини Софія Михалевич. Бігли також члени Українсько-польського союзу імені Томаша Падури з Рівного, Товариства польської культури Здобунівщини, Культурно-просвітницького центру імені Томаша Оскара Сосновського, КПЦ імені Тадеуша Чацького, представники Здобунівської дитячо-юнацької спортивної школи «Колос», Університету третього віку в Здобуніві, управління Пенсійного фонду України в Здобунівському районі, харцери загону «Волинь» з Рівного і Здобунова, студентки польської філології Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки з Луцька, історики та інші. Першим пробіг інструктор з бігу з ДЮСШ Петро Климчик.

Після завершення пробігу відбулося вручення нагород і подяк. Кожен учасник отримав пам'ятну медаль, а організації одержали подя-

ки за участь у пробігу та компакт-диски із аудіокнигою про «Проклятого солдата» «Klamra. Mój ojciec». Організації, які підтримали пробіг, зокрема відділ культури і туризму ЗРДА і поліція, отримали подяки за допомогу в організації проекту. Було нагороджено також учасника, який зареєструвався першим, – Ярослава Ковальчука з Культурно-просвітницького центру імені Томаша Оскара Сосновського.

У 2011 р. у Польщі прийняли рішення про те, щоб відзначати першого березня державне свято – Національний день пам'яті «Проклятих солдатів». Це свято вшановує пам'ять про воїнів польського антикомуністичного підпілля, яке діяло в 1944–1963 рр. у межах кордонів довоєнної Польщі. Фонд «Свобода і демократія» вже вчетверте організував проект «Вовчим шляхом. Пробіг пам'яті «Проклятих солдатів». Довжина траси пробігу однакова для всіх міст і становить 1963 м. Ця цифра пов'язана з роком, у якому загинув останній «Проклятий солдат» Юзеф Франчек (псевдонім «Лялек»). Проект має на меті популяризацію знань про «Проклятих солдатів» за допомогою поєднання освіти та бігу. Приєднання до нього багатьох осіб та організацій підтверджує, що ідеї та цінності, на котрі опиралися у своїй боротьбі «Прокляті солдати», все ще актуальні.

Вікторія РАДІЦА, Олександр РАДІЦА
Фото: Віктор СЕМЕНЮК, о. Анджей СЦІСЛОВИЧ

Zaproszenie do udziału w konkursie «Polskie ślady»

Konsulat Generalny RP w Łucku ogłasza konkurs dla osób uczących się języka polskiego «Polskie ślady». Jest on adresowany do osób z polskim pochodzeniem zamieszkujących Ukrainę. Nie ma limitu wieku uczestników.

Cele konkursu:

- przypomnienie historii Polski związanej z terenami obecnej Ukrainy,
- zapoznanie z zabytkami architektury, miejscami związanymi z przeszłością Polski,
- zmobilizowanie uczestników do starannego i bezbłędnego pisania w języku polskim.

Zadania konkursowe:

Należy opracować album poświęcony miejscom związanym z historią Polski, z polskimi bohaterami, pomnikami, zabytkami architektury w danym mieście na Ukrainie.

W albumie należy umieścić wykonane przez siebie fotografie opisywanych miejsc. Fotografie nie mogą pochodzić z Internetu. Liczba fotografii – do 10.

Miejsca powinny być jak najdokładniej opisane. Liczba miejsc od 1 do 4. Wiedzę do opisów należy czerpać z książek, od rodziny oraz osób związanych z tymi miejscami, osób, które znają dobrze historię tych miejsc. Nie można przepisywać dłuższych fragmentów dosłownie ze źródeł internetowych i książek. Wykorzystywane informacje powinny być po swojemu przetworzone, skrócone, dostosowane do zdjęcia. Najcenniejsze będą informacje zaczerpnięte od osób, które mają wiedzę na temat miejsc, ponieważ ich życie było z nimi związane.

W związku z tym mogą być zdania: «Moja babcia powiedziała, że...», «Mój dziadek widział, jak...», «Z opowiadania mamy wynika, że...».

Opisy mają dotyczyć historii bohaterów, miejsc, ich wyglądu dawniej i dziś.

Kartki albumu powinny mieć format A4.

Pierwsza kartka to strona tytułowa, na której ma być tytuł konkursu, imię i nazwisko uczestnika, wiek, nazwa miasta lub miejscowości, której dotyczą opisy i fotografie.

Sfotografowane zabytki architektury, opisane miejsca związane z przeszłością Polski mają pochodzić z jednej miejscowości, najlepiej miejsca zamieszkania uczestnika konkursu.

Liczba kartek albumu powinna się mieścić między 10 a 20 w zależności od wieku i możliwości uczestnika.

Miejsca należy opisać własnoręcznie.

Ważne jest staranne i pomysłowe wykonanie albumu.

Kryteria oceny albumów:

- Dobór miejsc, bohaterów, zabytków związanych z historią Polski.
- Liczba miejsc. Jeśli mniej miejsc, to dokładniej opisać.
- Liczba, autentyczność, jakość, pomysłowość, trafność fotografii.

- Wartość, szczegółowość opisów.
- Strona graficzna, staranność pisma.
- Teksty opisów bez błędów językowych, ortograficznych, graficznych.
- Pomysłowość wykonania albumu.

Albumy będą oceniane w trzech grupach wiekowych:

- do 13 roku życia,
- od 14 do 18 roku życia,
- od 19 do 99 roku życia.

Termin nadsyłania/przekazywania albumów do KG RP w Łucku: **15 kwietnia 2016.**

Nagroda główna – aparat fotograficzny.

Adres, na który należy dostarczać albumy:

Konsulat Generalny RP w Łucku, ul. Dubniwska 22b Łuck, z dopiskiem: Konkurs Polskie Ślady

Osobą kontaktową w sprawach związanych z konkursem jest Switłana Stelmaszczuk – Swietlana.Stelmaszczuk@msz.gov.pl

Informacja wołyńska Волинська інформація

У Луцьку є два 16-поверхові будинки, проте відсутні пожежні автомобілі, які могли б дістати до останнього поверху цих споруд у випадку пожежі.

.....

W Łucku są dwa 16-piętrowe bloki, jednak miasto nie ma samochodów pożarniczych, umożliwiających w razie pożaru dotarcie do ostatniej kondygnacji tych budynków.

.....

У Музеї волинської ікони діє виставка «Образ священный», на якій представлено понад 30 ікон XVIII–XIX ст., переданих управлінням СБУ у Волинській області у 2016 р. Ікони вилучили при спробі незаконного вивезення за кордон.

.....

W Muzeum Ikony Wołyńskiej otwarto wystawę «Obrazy święte», na której można zobaczyć ponad 30 ikon z XVIII–XIX w. przekazanych w 2016 r. tej instytucji przez Zarząd SBU w obwodzie wołyńskim. Ikony zostały skonfiskowane podczas prób przemytu.

.....

На Волині пропонують започаткувати програму історичних досліджень регіону та видати енциклопедію, оскільки із 1988 р. не було надруковано жодного комплексного наукового видання з історії області.

.....

Na Wołyniu zapropo-nowano rozpoczęcie realizacji programu badań historycznych regionu w celu wydania encyklopedii, ponieważ od roku 1988 nie pojawiło się żadne kompleksowe naukowe wydanie dotyczące historii obwodu.

.....

Відтепер Луцький прикордонний загін охоронятиме державний кордон із Польщею силами чотирьох відділів прикордонної служби: «Грабове», «Рівне», «Висоцьк» та новоствореного відділу «Ново-грузьке», який розпочав роботу 1 березня.

.....

Łucki Oddział Przygraniczny będzie ochraniać odcinek ukraińsko-polskiej granicy za pomocą czterech jednostek: «Grabowe», «Riwne», «Wysock» oraz nowo utworzonej jednostki «Nowohruszkie», która rozpoczęła działalność 1 marca.

.....

У рамках проекту «Крим. UA» Луцьк відвідала кримськотатарська молодь із різних куточків України. Вона ознайомила з культурою Волині та розповіла про свою.

.....

W ramach projektu «Krym.UA» Łuck odwiedziła krymskotatarska młodzież z różnych zakątków Ukrainy. Zapoznała się ona z kulturą Wołynia i opowiedziała o swojej.

«Pieśń lasu» po polsku

«Лісова пісня» зазвучала польською мовою

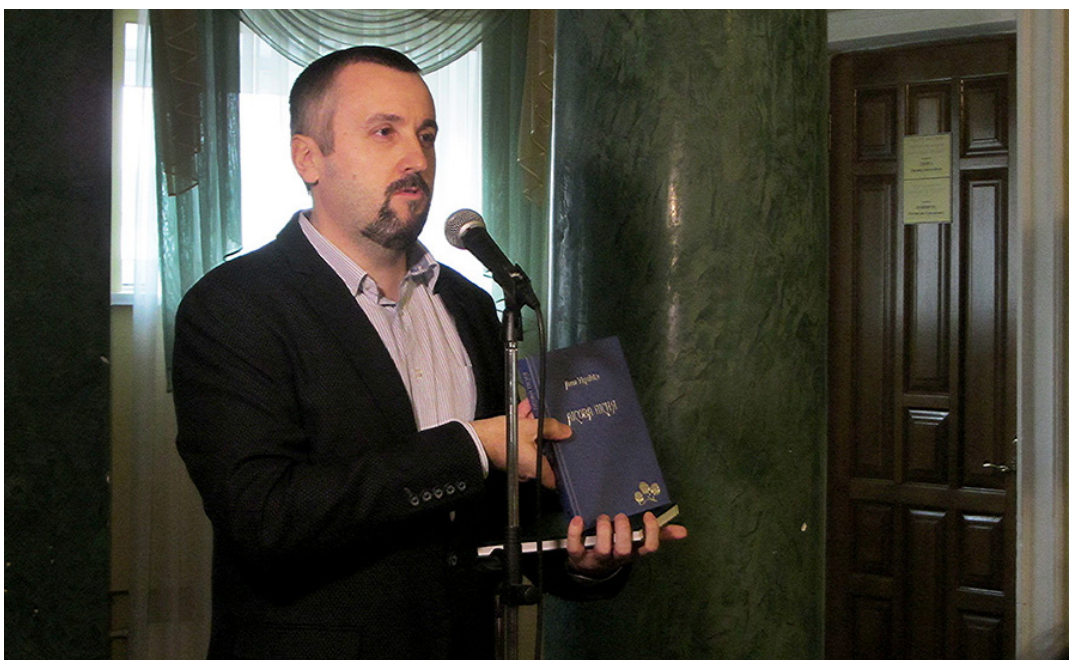
Jeden z najbardziej znanych utworów wybitnej ukraińskiej pisarki i działaczki Łesi Ukrainki «Pieśń lasu», ujrzał światło dzienne w języku polskim i ukraińskim. 25 lutego w Łucku odbyła się prezentacja nowego dwujęzycznego wydania. Uroczystość odbyła się w ramach obchodów 145. urodzin autorki, a także 105. rocznicy napisania dramatu. Przy wydaniu książki skorzystano z przekładu znanego tłumacza literatury ukraińskiej Jerzego Litwiniuka.

Serhij Romanow, doktorant Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego imienia Łesi Ukrainki, koordynator prac nowego wydania przedstawił jego zespół redakcyjny. Według niego, «Pieśń lasu» jest hymnem Wołynia, dlatego Łuck stał się jak najbardziej godnym miejscem na realizację projektu, w ramach którego utwór będzie wydawany także w innych językach świata. Pięć lat temu książka ukazała się w wersji ukraińsko-angielskiej. Na jesień zapowiedziano kolejne, ukraińsko-niemieckie wydanie dramatu.

Prezentację książki rozpoczęli aktorzy Wołyńskiego Akademickiego Obwodowego Teatru Muzyczno-Dramatycznego przedstawiając krótki spektakl z dramatu «Pieśń lasu».

Następnie odczytano fragment utworu w języku polskim, a w rolę Mawki i Łukasza wcielił się, konsul Konsulatu Generalnego Rzeczypospolitej Polski w Łucku Krzysztof Sawicki i korektor książki Jadwiga Demczuk. «Łesia Ukrainka była nowatorką w dziedzinie literatury, dobrze знаła wszystkich najlepszych artystów Europy. Była wielką intelektualistką, tłumaczem dramatów Szekspira na język ukraiński. Kiedy polski reżyser przyjeżdżał do Łucka, by pokazać na scenie jej «Kamiennego gospodarza», zobaczyliśmy, że wybitna Wołynianka pokazała w swoim genialnym utworze pełną strukturę dramatu szekspirowskiego. Niestety, Ukraińcy rzadko wracają do twórczej spuścizny Łesi Ukrainki i czytają jej dzieła – w większości przypominając o nich tylko w rocznice» – zauważył Krzysztof Sawicki.

Wykładowca języka angielskiego na Uniwersytecie imienia Łesi Ukrainki, redaktor angielskojęzycznej wersji książki «Pieśń Lasu», wydanej pięć lat temu, Amerykanin Douglas

O'Brayan podkreślił rolę pisarki w rozwoju ukraińskiej kultury i jej duże znaczenie w kontekście światowym.

Słowa podziękowania skierowano w tym dniu także do innych uczestników wydania książki – współredaktorki i współautorki przedmowy Tetiany Danyluk-Tereszczuk, artystki-illustratorki Zariny Sojko, redaktorki technicznej i artystycznej Anny Kosenko. 60 tysięcy hrywien na wydanie książki pochodzi z budżetu miasta Łuck.

Wiktor JARUCZYK

Один із найвідоміших творів видатної української письменниці та культурної діячки Лесі Українки «Лісова пісня» побачив світ польською та українською мовами в Луцьку. Презентація двомовної, щойно виданої книжки відбулася в рамках вшанування 145-річчя авторки, а також 105-річчя написання драми-феєрії. Для видання обрали польськомовний переклад відомого перекладача української літератури Єжи Літвінюка.

Презентацію книжкової новинки відкрила міні-постановка уривку «Лісової пісні» від акторів Волинського академічного обласного музично-драматичного театру.

Перевтілювалися у Мавку й Лукаша, прочитавши польською мовою фрагмент твору у власній інтерпретації, консул Генерального консульства Республіки Польща у Луцьку Кшиштоф Савицький та коректор тексту книги Ядвіга Демчук. «Леся Українка – модерна письменниця, котра добре знала всіх кращих митців Європи. Вона була великим інтелектуалом, перекладачем драм Шекспіра українською мовою. Коли польський режисер приїздив до Луцька ставити на сцені її «Камінного господаря», ми побачили, що видатна волинянка показала в своєму геніальному творі повну структуру шекспірівської драми. На жаль, українці мало звертаються до доробку і прочитання творів Лесі Українки. Переважно тільки в річницю вшанування пам'ятних дат», – зауважив Кшиштоф Савицький.

Викладач англійської мови в Лесиному університеті, редактор англійської версії «Лісової пісні», виданої п'ять років тому, американець Даглас Обрайен наголосив на ролі письменниці в розвитку української культури та великому значенні її діяльності у світовому контексті.

Слова вдячності адресували цього дня також іншим учасникам видання книги: співредактору і співавтору передмови Тетяні Данилюк-Терещук, художнику-ілюстратору Заріні Соїко, технічному і художньому редактору Анні Косенко. 60 тис. грн для видання твору виділили з міського бюджету Луцька.

Віктор ЯРУЧИК

Z Łesią Ukrainką do wojskowych koszar

Із Лесею Українкою до військової казарми

Z okazji 145. urodzin Łesi Ukrainki, studenci Instytutu Filologii i Dziennikarstwa Wschodnioeuropejskiego Uniwersytetu Narodowego w Łucku zapoczątkowali nową tradycję – recytowali jej wiersze wojskowym.

Swoje wystąpienie dla żołnierzy w jednostce wojskowej Gwardii Narodowej Ukrainy 1141 w Łucku studenci rozpoczęli od opowieści o twórczości Łesi Ukrainki, jej życiowej drodze, doświadczeniach, ludziach, którzy byli obok niej i których ona straciła ze względu na pewne okoliczności. Recytowano wiersze poświęcone Sergijowi Merżyńskiemu, w którym Łesia Ukrainka była zakochana. Ta historia, pomimo tragicznego zakończenia, niesie przesłanie wiary i nadziei, które są potrzebne w trudnym żołnierskim życiu.

Dla studentów to było zupełnie nowe doświadczenie. Spotkanie było niezwykle emocjonalnie. Wojskowi, którzy w wolnych chwilach też sięgają po poezję, słuchali uważnie każdego słowa.

Kateryna SZKLARUK,
Instytut Filologii i Dziennikarstwa

Святукуючи 145-річчя від дня народження Лесі Українки, студенти Інституту філології та журналістики Східноєвропейського національного університету започаткували нову традицію. Вони прочитали вірші поетеси військовослужбовцям.

Свій виступ перед солдатами військової частини Національної гвардії України № 1141 міста Луцька студенти розпочали з розповіді про творчість Лесі Українки, її життєвий шлях, випробування, людей, котрі були поруч із нею і яких вона втратила через певні обставини. Для читання вони обрали вірші, присвячені Сергію Мержинському – чоловіку, которого кохала Леся Українка. У цій історії, попри її трагічний кінець, є багато віри, надії, які хотілося показати солдатам.

Для студентів це був зовсім новий досвід. Спілкування пройшло емоційно. Військовослужбовці, котрі у вільну хвилину теж інколи читають поезію на імprovізованій сцені, уважно слухали кожне слово.

Катерина ШКЛЯРУК,
Інститут філології та журналістики

Spotkanie w Stowarzyszeniu

Зустріч у товаристві

Одбыло się kolejne spotkanie członków Polskiego Kulturalno-Oświatowego Towarzystwa w Tarnopolu. 14 lutego omówili oni sprawy bieżące organizacji, a także wiadomości z życia politycznego i społecznego Ukrainy i Polski.

Żywą dyskusję wzbudził temat obchodów 25. rocznicy założenia organizacji poruszony przez byłego prezesa towarzystwa Henryka Strońskiego. W rozmowach udzielali się też najstarsi członkowie wspólnoty, którzy opowiedzieli m.in. o uroczystościach zaplanowanych na maj tego roku.

Halina Żyrska krótko opowiedziała o feriach zimowych dzieci z Tarnopola w Krakowie. Nauczycielka Marianna Seroła, członek jury XLVI Olimpiady Literatury i Języka Polskiego, organizowanej przez Konsulat Generalny RP w Łucku 13 lutego 2016 r., podzieliła się wrażeniami o jej uczestnikach. Natomiast Ilona Poseluzna z Czortkowa, która zwyciężyła w tej olimpiadzie, powiedziała kilka słów o jej przebiegu.

Spotkanie miało miejsce w dniu walentynek. Prezes towarzystwa Piotr Fryz przygotował dla zgromadzonych niespodziankę. Zaprosił z krótkim gościnnym występem grupę młodzieży z Tarnopolskiej Obwodowej Państwowej Muzycznej Szkoły Zawodowej imienia Salomei Kruszelnickiej, wśród których są uczniowie szkoły języka polskiego działającej przy towarzystwie. Na instrumentach dętych wykonali oni klasyczne utwory, polskie i ukraińskie piosenki ludowe. Uczestnicy spotkania chętnie dołączyli do śpiewu.

Piotr FRYZ, Halina ŻYRSKA,
Polskie Kulturalno-Oświatowe Towarzystwo w Tarnopolu

Відбулося чергове зібрання Польського культурно-освітнього товариства в Тернополі. Члени товариства 14 лютого обговорили поточні питання з життя організації, а також із політичного і громадського життя в Україні та Польщі.

Генріх Стронський. Дещо розказали й присутні на зборах найстарші члени товариства, зокрема про урочистості, заплановані на травень цього року.

Галина Жирська коротко розповіла про зимові канікули групи дітей із Тернополя у Кракові. Учителька Маріанна Серака, член журі XLVI Олімпіади з польської мови та літератури, організованої Генеральним консульством РП у Луцьку 13 лютого 2016 р., повідомила про її учасників, а Ілона Поселюжна з Чорткова, котра в ній перемогла, розповіла кілька слів про те, як відбувалася олімпіада.

Зібрання випало на День Святого Валентина. Голова товариства Петро Фриз влаштував для всіх присутніх несподіванку. Він запросив виступити з невеличким концертом групу молоді – студентів Тернопільського обласного державного музичного училища імені Соломії Крушельницької, серед яких є учні школи польської мови при товаристві. Вони на духових інструментах виконали класичні твори, народні польські та українські пісні, й усі із задоволенням підспівували.

Петро ФРИЗ, Галина ЖИРСЬКА,
Польське культурно-освітнє товариство в Тернополі

Rozmawiali o dofinansowaniu

dla współpracy szkół

Обговорили особливості дофінансування співпраці шкіл

W Wołyńskim Instytucie Pedagogicznych Studiów Podyplomowych można było dowiedzieć się o zasadach pisania projektów w ramach programu współpracy w dziedzinie edukacji Erasmus+. Forum odbywało się dniami 24–25 lutego.

W trakcie Forum «Współpraca ukraińskich i polskich placówek edukacyjnych w ramach projektów dofinansowanych z programu Erasmus+» partnerzy z Polski podzieliли się doświadczeniami. Zapoznali uczestników spotkania m.in. z metodą opracowania projektów, które mogłyby dofinansować Unia Europejska, oraz z możliwościami dofinansowania współpracy szkół w ramach programu Erasmus+.

Tomasz Janiak z Consulting Group zajmujący się projektami od 1998 r., poinformował zgromadzonych o tym, jak się zarejestrować na stronie Erasmus+. Podkreślił, że bardzo ważna jest umiejętność poszukiwania partnerów do realizacji międzynarodowych projektów. Dla regionów przygranicznych za najlepszych partnerów uważa kraje unijne. Radzi też, żeby szczególną uwagę w tych projektach poświęcić wymianom międzynarodowym.

W spotkaniu uczestniczyli przedstawiciele władz ukraińskich szkół średnich, kolegiów i techników, organizacji społecznych oraz uczelni, oferujących studia podyplomowe.

Forum zostało zorganizowane przez Wołyński Instytut Pedagogicznych Studiów Podyplomowych wspólnie z Uniwersytetem Zarządzania Akademii Nauk Pedagogicznych na Ukrainie w ramach projektu «Otwarta Polska». Spotkanie przeprowadzono z inicjatywy Fundacji Central European Academy Studies and Certification we współpracy z Consulting Group 2027, Gimna-

zjum ABIŚ oraz Centrum Doskonalenia Nauczycieli w Łodzi.

Maja GOŁUB

У Волинському інституті післядипломної педагогічної освіти відбувся форум, де навчали писати проекти в рамках програми співпраці у сфері освіти «Erasmus+». Захід тривав два дні, впродовж 24–25 лютого.

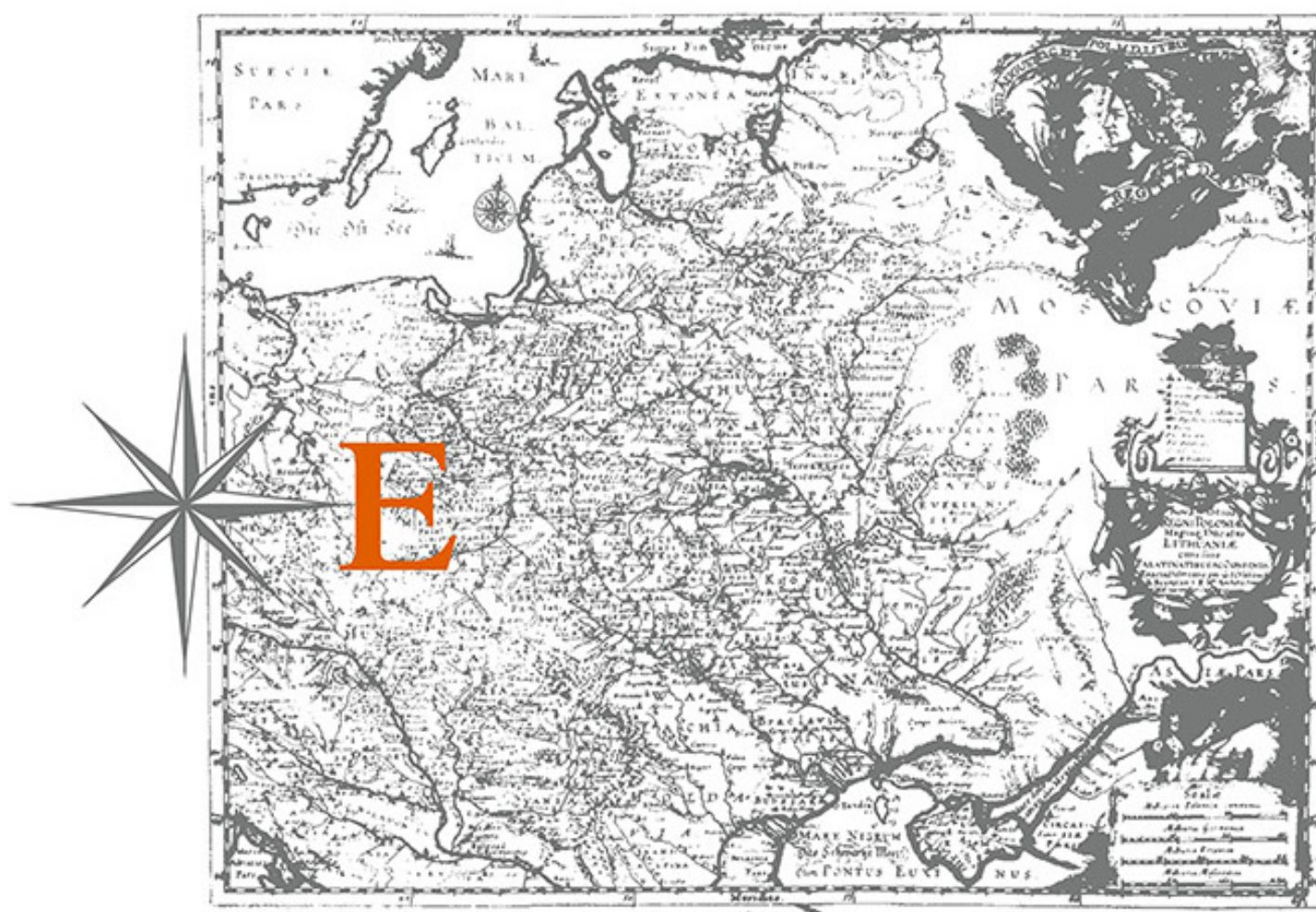
лися досвідом з українськими. Вони, зокрема, ознайомили присутніх з особливостями розробки проектних ідей та підготовки проектних пропозицій, котрі можуть фінансуватися Європейським Союзом, і з можливостями дофінансування співпраці шкіл у рамках програми «Erasmus+».

Томаш Яніак з «Консалтингової групи», який займається написанням проектів із 1998 р., розповів учасникам форуму, як зареєструватися на сайті «Erasmus+». Він зазначив, що важливо вміти шукати партнерів для реалізації міжнародних проектів. Для прикордонних областей найкраще, коли партнером є країна-член ЄС. Особливу увагу Томаш Яніак радить приділити міжнародним обмінам.

У заході взяли участь керівники українських загальноосвітніх навчальних закладів I–III ступенів, навчальних закладів I–II рівнів акредитації, представники закладів післядипломної педагогічної освіти, громадських організацій.

Форум у рамках проекту «Відкрита Польща» організував Волинський інститут післядипломної освіти спільно з Державним вищим навчальним закладом «Університет менеджменту освіти» НАПН України за ініціативи фундації «Центральноевропейська академія навчання та сертифікації» у співпраці з «Консалтинговою групою – 2027», гімназією «ABIŚ», Центром удосконалення вчителів у Лодзі.

Мая ГОЛУБ

UNIwersYTET WARSZAWSKI XXVI WSCHODNIA SZKOŁA LETNIA

Wykłady – seminaria – sesje specjalne – wizyty w instytucjach, archiwach i bibliotekach – objazdy naukowe

1 – 21 lipca 2016 r.

WYKŁADY I SEMINARIA WSCHODNIEJ SZKOŁY LETNIEJ

WYKŁADY – dziesięciu profesorów z Polski i z zagranicy

SEMINARIA – cztery do wyboru wedle tematyki badań uczestników

WARSAW EAST EUROPEAN CONFERENCE

Dyplomy Szkoły otrzymało dotąd ponad 600 absolwentów z kilkudziesięciu krajów
Europy Środkowej i Wschodniej, Azji Środkowej, Kaukazu, Zachodniej Europy

WSCHODNIA SZKOŁA LETNIA – UNIwersYTET WARSZAWSKI – STUDIUM EUROPY WSCHODNIEJ
Pałac Potockich, Krakowskie Przedmieście 26/28; PL 00-927 Warszawa
tel. 22 55 22 555, fax 22 55 22 222
e-mail: wsl.studium@uw.edu.pl; www.studium.uw.edu.pl

Projekt jest współfinansowany w ramach programu
polskiej współpracy rozwojowej Ministerstwa Spraw Zagranicznych w 2016 r.

Informacje Lubelskie

■ Komisja Europejska zatwierdziła dotację w wysokości 66 mln euro, na budowę drogi ekspresowej S19 Lublin–Rzeszów. W ramach tych samych pieniędzy będzie można dokończyć budowę obwodnicy Lublina, pomiędzy węzłami Lublin–Sławinek i Lublin–Węglin długości 10 km. Budowę rozpocznie się w 2018 r. Cała droga prowadząca z Białegostoku, poprzez Lublin do Rzeszowa i dalej do granicy w Barwinku, to fragment dłuższego europejskiego projektu drogowego «Via Carpatia».

■ 113 lat liczy Górnicza Fabryka Narzędzi w Radzynie Podlaskim. Nie wiele się o niej mówi, a tymczasem fabryka istnieje z pożytkiem dla społeczeństwa. Przetrwała carat, niemiecką okupację, gospodarkę kolektywną. Fabryka skupia ludzi kilku pokoleń, stawia teraz na młodych, wykształconych pracowników oraz wprowadza technologie z XXI wieku. W 2014 r. została wyróżniona statuetką Ambasador Polskiej Gospodarki, a w 2015 Diamentem do Statuetki Lidera Polskiego Biznesu.

■ Główny Urząd statystyczny opublikował dane dotyczące bezrobocia w Polsce. Okazuje się, że w Lubelskiem bezrobocie spadło w końcu 2015 r. o 7%. W urzędach pracy zarejestrowanych jest 107 tys. bezrobotnych, to jest o 20 tys. mniej, aniżeli w 2014 r. Największe bezrobocie w Lubelskiem jest w powiecie włodawskim, najmniejsze, w hrubieszowskim.

■ W Łopienniku w powiecie krasnostawskim jest wielu długo żyjących ludzi. Mieszka tu kilku stułatków. Kilka dni temu swoje setne urodziny obchodził Franciszek Cwirta z Łopiennika Podleśnego. Urodził się w 1916 r. i prawie przez całe życie zajmował się odbiorem baniek z mlekiem wielu gospodarstw rolnych, aby przekazać je do Spółdzielni Mleczarskiej w Krasnymstawie. Dużo pił mleka, bo twierdzi, że jest to napój zdrowia. W pobliżu, w Dobryniowie Gmina Łopiennik Górny żyje 106-letnia rolniczka Marianna Błaziak. Dożyła sędziwego wieku w dobrej kondycji.

■ Doskonałe wyniki uzyskuje od kilkunastu lat kopalnia węgla kamiennego «Bogdanka», która aktualnie jest najlepszą kopalnią w Polsce. Poza tym bardzo interesuje się lubelskim węglem polsko-australijska spółka. W ramach koncesji poszukiwawczej, wykona 9 próbnich odwiertów, na terenie sześciu gmin: Urszulina, Sawina, Hańska, Wierzbicy, Cycowa i Starego Brusa. Spółka kupiła także kilkadziesiąt hektarów gruntów w okolicach Dominiczyna i Lubowieży, na którym to terenie, prawdopodobnie stanie jej kopalnia. Pierwsze wiercenia okazały się wielce obiecujące. Lubelski węgiel jest tu na głębokości od 550 metrów do 850 m. Dla porównania, w Bogdancie węgiel jest na głębokości od 900 do 1000 m i poniżej.

■ Najbogatszym mieszkańcem Lubelszczyzny jest Tadeusz Chmiel – właściciel zakładu produkcji mebli, założonego w 1992 r. w Biłgoraju. Jego 20-letnia działalność przyniosła 861 mln złotych dochodów. A zatem roczny dochód wyniósł ponad 43 mln złotych. W Polsce najbogatszy Lublinianin zajmuje 42 pozycję wśród najbogatszych.

■ Lublin zajął pierwsze miejsce wśród miast na prawach powiatu w Rankingu Zdrowia Polski, który zorganizowała po raz trzeci Gazeta Prawna. Władze miasta każdego roku przeznaczają na działania prozdrowotne w Lublinie półtora miliona złotych.

■ Od czerwca będzie czynna w Lublinie nowa, «elegancka» Izba Wytrzeźwień. Ustalono opłatę za nocleg w Izbie 299 złotych 98 groszy. Taką opłatę ustaliło Ministerstwo Zdrowia. W Izbie będzie 20 miejsc: 9 – dla mężczyzn, 6 – dla kobiet, 3 – dla nieletnich oraz dwa miejsca w izolatce, z pasami mocującymi furiatów.

■ W Radzynie Podlaskim na dawnym budynku hitlerowskiego Gestapo, a po 1944 r., komunistycznego Urzędu Bezpieczeństwa, wmurowano nową tablicę, gdyż stara podkreślała wyłącznie zgubne dla Polaków, działania Gestapo. Teraz napis brzmi «W tym budynku w latach 1939–1944 znajdował się areszt śledczy niemieckiego Gestapo, zaś w latach 1944–1956 Komunistycznego Powiatowego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego. Na ścianach cel pozostały inskrypcje, wyryte przez więzionych tu po wojnie polskich patriotów z Armii Krajowej, Narodowych Sił Zbrojnych i Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość».

■ Agencja Rynku Rolnego rozpoczęła przyjmowanie od hodowców bydła mlecznego i trzody chlewnej, wniosków o dofinansowanie. W sumie do polskich rolników trafi 250 mln złotych. Hodowcy trzody chlewnej, posiadający nie więcej niż 2 tys. sztuk, dostaną po 70 złotych dopłaty do każdej sztuki. W odniesieniu do mleka, dotacje otrzymają rolnicy, którzy rocznie nie sprzedadzą więcej niż 300 tys. kg mleka.

■ Ewa Dudzic pochodząca z Janowa Lubelskiego, współwłaścicielka firmy «Glove Polska», zdobyła tytuł Bizneswoman Roku w kategorii Moja Firma. Nagrodę przyznaje dwutygodnik Forbes. Pani Dudzic, razem z koleżanką produkują rękawiczki do zmywania makijażu. Cieszą się one powodzeniem w 40 krajach, w tym w Indiach, Stanach Zjednoczonych, Chinach, Emiratach Arabskich.

■ Na Zamku Lubelskim będzie można oglądać do maja ciekawą wystawę dzieł malarstwa, a także fotografii Zdzisława Beksińskiego. Dzieła Beksińskiego wypożyczyło Lublinowi Muzeum w Sanoku. Prace reprezentują bardzo wysoki poziom artystyczny i warto je obejrzeć.

■ Ponad 170 kg rafy koralowej usiłowało wywieźć z Polski dwóch obywateli Ukrainy. Celnicy, po ujawnieniu ładunku, natychmiast przetransportowali go do Akwarium Gdyńskiego i w ten sposób uratowano żyjące w rafie mikroorganizmy, glony, polipy ukwiałów i koraliki oraz drobne skorupiaki. Przemytnicy usiłowali wmówić celnikom, że wiozą kamienie do akwarium, a te, w przeciwnieństwie do rafy, wozić wolno. Koralowce rafotwórcze należą do gatunków zagrożonych wyginięciem i objętych ochroną gatunkową na mocy Konwencji Waszyngtońskiej CITES. Na obrót nimi, w tym też ich przewóz przez granicę, potrzebne są specjalne zezwolenia, wydawane przez odpowiednie władze. Służba celna przypomina, że handel gatunkami zagrożonymi wyginięciem jest przestępstwem zagrożonym karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Adam TOMANEK

Люблінська інформація

■ Європейська комісія затвердила дотації в розмірі 66 млн євро на будівництво швидкісної дороги S19 Люблін–Жешув. За ці кошти буде завершено будівництво окружної дороги Любліна між вузлами Люблін–Славінек і Люблін–Венглін протяжністю 10 км. Роботи розпочнуть у 2018 р. Уся дорога, що веде з Білостока через Люблін до Жешува і далі до кордону в Барвінку, – це відрізок європейського дорожнього проекту «Via Carpatia».

■ 113 років діє гірничо-фабрична інструментів в Радзині Підляському. Підприємство пережило царат, німецьку окупацію, колективне господарство. На фабриці працюють люди кількох поколінь. Нині роблять ставку на молодих освічених працівників та запроваджують технології XXI ст. У 2014 р. заклад відзначили статуеткою «Посол польської економіки», а у 2015 р. – «Діамантом» до статуетки «Лідер польського бізнесу».

■ Головне статистичне управління опублікувало дані щодо безробіття в Польщі. Виявляється, що на Люблінщині наприкінці 2015 р. рівень безробіття знизився на 7 %. У службах зайнятості зареєстровано 107 тис. безробітних, тобто на 20 тис. менше, ніж у 2014 р. Найбільше безробітних на Люблінщині зафіксовано у Влодавському повіті, а найменше – у Грубешівському.

■ У Лопенніку Красноставського повіту – багато старожилів. Там проживають кілька сторічних людей. Днями свій сотий день народження відзначив Францішек Цьвірта з Лопенніку Підлісного. Він практично впродовж усього життя займався збиранням банок із молоком у багатьох сільських господарствах і передавав його до молочного кооперативу в Красниставі. Францішек п'є багато молока, бо вважає, що це напій здоров'я. Неподалік, у Добринові, в гміні Лопеннік Гурни, мешкає 106-річна Маріанна Блазак. У такому поважному віці вона перебуває в гарній формі.

■ Впродовж кільканадцяти років відмінні результати показує шахта кам'яного вугілля «Богданка», котру нині вважають найкращою копальнею в Польщі. Також люблінським вугіллям цікавиться польсько-австралійське товариство. У рамках розвідувальної концесії воно проведе дев'ять пробних буринь на території шести гмін: Уршуліна, Савіна, Ганська, Вежбіці, Цицова та Старого Бруса. Товариство вже придбало кілька десятків гектарів землі поблизу Домінічина та Любовежі, де, на території яких, ймовірно, побудують шахту. Перше буріння дало добрий результат. Вугілля знаходиться там на глибині від 550 до 850 м. Для порівняння – в Богданці вугілля видобувають на глибині від 900 до 1000 м і нижче.

■ Найбагатший житель Люблінщини – Тадеуш Хмель, власник фабрики з виробництва меблів, відкритої в 1992 р. у Білgorаї. 20-річна діяльність принесла Тадеушу 861 млн злотих прибутку, а його річний дохід становить понад 43 млн злотих. У Польщі найзаможніший люблінянин займає 42-ге місце серед найбагатших.

■ Люблін зайняв перше місце серед повітових міст у рейтингу «Здоров'я Польщі», який опублікувала «Gazeta Prawna». Влада міста щороку виділяє на оздоровчу діяльність у Любліні півтора мільйона злотих.

■ Відповідно до рішення Міністерства здоров'я з червня в Любліні діятиме витверезник. Оплата за одну ніч перебування там становитиме 299 злотих 98 грошів. У витверезнику буде 20 місць: 9 – для чоловіків, 6 – для жінок, 3 – для неповнолітніх, а також два місця в ізоляторі з пасками для вгамовування задирак.

■ У Радзині Підляському на колишньому будинку гітлерівського Гестапо, де після 1944 р. містилося комуністичне Управління безпеки, встановлено нову табличку, оскільки стара підкреслювала виключно згубну для поляків діяльність Гестапо. Тепер напис такий: «У цьому будинку в 1939–1944 рр. знаходився слідчий ізолятор німецького Гестапо, а в 1944–1956 рр. – Комуністичне повітове Управління публічної безпеки. На стінах приміщення залишилися написи, вишкрябані ув'язненими тут після війни польськими патріотами з Армії Крайової, Національних збройних сил та об'єднання «Свобода і незалежність».

■ Агенція ринку сільського господарства розпочала прийом заяв про дофінансування від утримувачів молочної худоби та свиней. Загалом польські фермери отримають 250 млн злотих. Фермери, що розводять свиней і мають не більше 2 тис. голів, отримають по 70 злотих доплати за кожну голову. Дотацію одержать також фермери, що займаються молоком і за рік продають менше 300 тис. кг молока.

■ Ева Дудзіц із Янова Люблінського, співвласниця фірми «Glove Polska», здобула титул «Бізнесвумен року» в категорії «Моя фірма». Нагороду вручає двотижневик «Forbes». Ева Дудзіц разом із подругою виготовляють рукавички для зняття макіяжу. Вироби мають попит у 40 країнах, зокрема в Індії, Сполучених Штатах Америки, Китаї, Об'єднаних Арабських Еміратах.

■ У Люблінському замку можна буде до травня оглянути виставку картин та фотографій Здзіслава Бексінського. Твори Бексінського надав Любліну музей у Сяноку. Роботи високого мистецького рівня варто побачити.

■ Понад 170 кг коралової маси намагалися вивезти з Польщі двоє громадян України. Митники, після виявлення вантажу, одразу переправили його до Гдинського акваріуму, таким чином врятувавши наявні в масі мікроорганізми: водорості, поліпи актинії, корали та дрібні ракоподібні. Контрабандисти намагалися переконати митників, що везуть каміння для акваріуму, а його, на відміну від необробленої коралової маси, перевозити дозволено. Коралові рифи належать до видів, що знаходяться на грані знищення і перебувають під охороною Вашингтонської конвенції (CITES). Оборот ними, зокрема перевезення їх через кордон, вимагає спеціального дозволу. Митна служба нагадує, що торгівля видами, яким загрожує зникнення, – це злочин, покарання за скоєння якого передбачає позбавлення волі від 3 місяців до 5 років.

Адам ТОМАНЕК

Atak na kraje NATO musi być nieopłacalny

Najistotniejsze zadanie lipcowego szczytu NATO to doprowadzenie do obecności sił Sojuszu w Europie Środkowo-Wschodniej i wzmocnienie obecności na flance południowej tak, by krajów NATO nie opłacało się atakować – powiedział w Warszawie prezydent Andrzej Duda.

Otwierając w Belwederze spotkanie doradców ds. bezpieczeństwa narodowego prezydentów dziewięciu państw naszego regionu, Andrzej Duda wyraził nadzieję, że szczyt w Warszawie będzie nie tylko spotkaniem przywódców, ale miejscem podjęcia ważnych decyzji.

Już po zakończeniu rozmów szef BBN Paweł Soloch powiedział, że na spotkaniu została podtrzymana jedność państw naszego regionu, Polski, Bułgarii, Czech, Estonii, Litwy, Łotwy, Rumunii, Słowacji i Węgier, w najważniejszych sprawach dotyczących bezpieczeństwa.

Polska Agencja Prasowa

Атака на країни НАТО має бути невідгідною

«Найважливіше завдання липневого саміту НАТО – рішення щодо присутності сил Альянсу в Центральнo-Східній Європі та зміцнення такого перебування на південному фланзі настільки, щоб атака на країни НАТО була невідгідною», – сказав у Варшаві президент Аджей Дуда.

Відкриваючи в Бельведері зустріч консультантів президентів дев'яти держав регіону у справах національної безпеки, Анджей Дуда висловив надію на те, що саміт у Варшаві буде не лише зустріччю керівників, але й місцем прийняття важливих рішень.

Вже після закінчення переговорів керівник Бюро національної безпеки Павел Солох розповів, що на зустрічі підтримали єдність держав регіону, Польщі, Болгарії, Чехії, Естонії, Литви, Латвії, Румунії, Словаччини та Угорщини, в найважливіших справах щодо безпеки.

Polska Agencja Prasowa

LITPOLUKRBRIG на drodze до zdolności operacyjnej

Zastępca dowódcy Litewsko-Polsko-Ukraińskiej Brygady (LITPOLUKRBRIG) płk Volodymyr Yudanov oraz ppłk Michał Małyska – zastępca szefa sztabu LITPOLUKRBRIG, odwiedzili batalion dowodzenia Wielonarodowej Brygady.

Płk Volodymyr Yudanov i ppłk Michał Małyska przyglądali się przebiegowi ćwiczenia i obserwowali działanie ćwiczących w zakresie stosowania procedur NATO. Wszystkie doświadczenia zdobyte podczas ćwiczenia zostaną wykorzystane w ramach prowadzonych szkoleń i bieżącej działalności służbowej w LITPOLUKRBRIG.

Po osiągnięciu pełnej gotowości operacyjnej Dowództwo Wielonarodowej Brygady będzie w stanie dowodzić batalionami z Polski, Litwy i Ukrainy. Brygada lub jej pododdziały mogą zostać przerzucone na arenę międzynarodową podczas prowadzenia operacji kryzysowych i utrzymania pokoju, pod mandatem Rady Bezpieczeństwa ONZ.

Rzeczpospolita

Литовсько-польсько-українська бригада на шляху до операційної здатності

Заступник керівника Литовсько-польсько-української бригади («LITPOLUKRBRIG») полковник Володимир Юданов та підполковник Міхал Малиска, заступник керівника штабу «LITPOLUKRBRIG», відвідали батальйон керівництва багатонаціональної бригади.

Полковник Володимир Юданов і підполковник Міхал Малиска спостерігали за перебігом навчання, зокрема за застосуванням солдатами на практиці процедур НАТО. Увесь досвід, набутий під час занять, використають у рамках проведених навчань і поточної діяльності в «LITPOLUKRBRIG».

Після досягнення повної операційної готовності керівництво багатонаціональної бригади зможе керувати батальйонами з Польщі, Литви та України. Бригада чи її підрозділи можуть бути передислоковані на міжнародну арену протягом проведення кризових операцій і підтримання миру під проводом Ради безпеки ООН.

Rzeczpospolita

«Mocna obecność NATO w Polsce to nasz strategiczny interes»

Politycy liczą, że na lipcowym szczycie NATO w Warszawie zapadną decyzje ws. wzmocnienia obecności sił Sojuszu w Polsce.

Michał Jach, przewodniczący sejmowej komisji obrony przyznał, że od szczytu w Newport między PiS a PO w tej sprawie jest wiele wspólnego. – Od zaprzysiężenia rządu trwają bardzo intensywne prace, ażeby ustalenia z Newport zostały zrealizowane – zauważył.

Jan Grabiec, rzecznik PO powiedział, że naszym strategicznym interesem jest mocna obecność NATO w Polsce. Poseł ubolewał, że ostatnie 7 miesięcy nie przyniosło jakichkolwiek rozmów z opozycją na temat naszej sytuacji negocjacyjnej przed szczytem NATO.

Trójka

«Сильна присутність НАТО в Польщі – це наш стратегічний інтерес»

Політики розраховують, що на липневому саміті НАТО у Варшаві буде прийнято рішення щодо зміцнення присутності сил Альянсу в Польщі.

Міхал Ях, голова сеймової комісії з питань оборони, зізнався, що від саміту в Ньюпорті партії «Право і справедливість» та «Громадянська платформа» у цій справі пропонують багато спільно-

2016

NATOSCOPE

го. «Від моменту, коли новий уряд склав присягу, тривають надзвичайно важливі роботи задля реалізації рішень Нью-порта», – зауважив він.

Ян Грабец, прес-секретар «Громадянської платформи», сказав, що стратегічний інтерес Польщі – сильна присутність НАТО на території країни. Депутат нарікає, що протягом останніх семи місяців не відбулося жодних розмов з опозицією щодо переговорної ситуації перед самітом НАТО.

Trójka

«Anakonda» na Wiśle

W czerwcu do Chełmna przyjedzie 1,4 tys. żołnierzy sił NATO (najprawdopodobniej z Niemiec i Ameryki). 3. Batalion Drogowo-Mostowy będzie gospodarzem jednej z akcji manewrów «Anakonda». Plan zakłada, że wojska będą budować przeprawę na Wiśle. – Jeśli warunki będą sprzyjały, może się zdarzyć, że powstaną dwa mosty pływające – mówi mjr Krzysztof Mikrut, szef sztabu 3. BDM.

Manewry «Anakonda» odbywają się cyklicznie co dwa lata, jednak w tym roku są wyjątkowe ze względu na współpracę międzynarodową i ogólną ilość wojsk biorących w nich udział. Manewry «Anakonda–16» mają przeciwłożyć szybkość reagowania jednostek.

Ćwiczenia będą się odbywały między 7 a 17 czerwca. Weźmie w nich udział około 25 tys. mundurowych z 24 krajów Paktu Północnoatlantyckiego i sojusznich. Oprócz nas swoje wojska wystawią: Albania, Bułgaria, Chorwacja, Czechy, Estonia, Finlandia, Gruzja, Hiszpania, Kanada, Kosowo, Litwa, Łotwa, Macedonia, Niemcy, Rumunia, Słowacja, Słowenia, Stany Zjednoczone, Szwecja, Turcja, Węgry i Wielka Brytania.

Dla Polski będą to największe manewry po 1989 r. Ćwiczenia będą obejmowały działania na lądzie, morzu i w powietrzu. Wykorzystają też siły specjalne. Oprócz wszystkich większych poligonów w naszym kraju akcje będą przeprowadzane również w krajach bałtyckich i na Bałtyku.

Gazeta Wyborcza

«Анаконда» на Віслі

«У червні до Хелмна прийдуть 1,4 тис. солдатів сил НАТО (найвірогідніше з Німеччини та Америки). 3-й дорожньо-мостовий батальйон (ДМБ) прийматиме в себе одну з навчальних акцій «Анаконда». План передбачає, що війська будуватимуть плаваючі мости», – розповів керівник штабу 3-го ДМБ майор Кшиштоф Міркут.

Маневри «Анаконда» проходять циклічно кожні два роки, проте в цьому році вони виняткові через міжнародну співпрацю і загальну кількість військ, що беруть у них участь. «Анаконда–16» мають тренувати швидкість реагування підрозділів.

Навчання проходять між 7 та 17 червня. У них візьмуть участь приблизно 25 тис. військових із 24 країн Північноатлантичного альянсу, а також союзники. Окрім Польщі, свої війська надішлють Албанія, Болгарія, Хорватія, Чехія, Естонія, Фінляндія, Грузія, Іспанія, Канада, Косово, Литва, Латвія, Македонія, Німеччина, Румунія, Словаччина, Словенія, Сполучені Штати Америки, Швеція, Туреччина, Угорщина та Великобританія.

Для Польщі це будуть найбільші навчання після 1989 р. Вони охоплюють операції на суші, морі та в повітрі. Також використовуватимуть спеціальні сили. Окрім усіх великих польських полігонів, маневри відбуватимуться ще й у прибалтійських державах і в Балтійському морі.

Gazeta Wyborcza

«Mini-NATO», podejście drugie. Amerykanie sugerują koalicję

Szef amerykańskiego Dowództwa Pacyfiku zaproponował odkurzenie pomysłu stworzenia koalicji flot Australii, Indii, Japonii i USA. Razem miałyby przeciwdziałać rosnącej potęgze morskiej Chin. Podobny pomysł skończył się dekadę temu niczym wobec ostrego oporu Chińczyków. Wówczas Pekin ostrzegał przed budowaniem «mini-NATO». W swojej wypowiedzi admirał Harry B. Harris Jr. nie stwierdził, przeciw komu ma być koalicja flot. Jednak mówił o tym, że «potężne państwa zastraszają mniejsze przy pomocy siły» i najlepszym sposobem na przeciwstawienie się temu ma być współpraca wojskowa.

TVN 24

«Міні-НАТО», друга спроба. Американці пропонують коаліцію

Керівник американського командування бази в Тихому океані запропонував реалізувати ідею створення коаліції флотів Австралії, Індії, Японії та США. Разом вони мали би протидіяти зростанню морської потуги Китаю. Подібну ідею опору китайцям десять років тому не вдалося реалізувати. Свого часу Пекін застеріг від створення «міні-НАТО». У своїй доповіді адмірал Гаррі Б. Харріс-молодший не повідомив, проти кого можна було б направити коаліцію флотів. Однак

говорив про те, що «потужні держави залякують менші за допомогою сили» і найкращим способом протидії їм має бути військова співпраця.

TVN 24

Rosyjskie MSZ: nigdy nie zagrażaliśmy Polsce

Rosja po II wojnie światowej nigdy nie była zagrożeniem dla Polski – uważa rosyjskie MSZ. Rzeczniczka tego resortu Marija Zacharowa w ten sposób skomentowała gotowość Warszawy do przyjęcia kontyngentu wojsk NATO.

W opinii Zacharowej, Polska jest jednym z tych krajów, które straszą innych, a później same zaczynają się bać i podejmują działania mające ratować je przed «pozornym zagrożeniem».

Oświadczyła też, że po II wojnie światowej Rosja nigdy nie zagrażała Polsce. «Nie było takich faktów» – dodała, pomijając jednocześnie, że od zakończenia wojny do roku 1993 w naszym kraju stacjonowały wojska radzieckie, a później rosyjskie.

Rzeczniczka rosyjskiego MSZ oświadczyła także, że obecnie największymi zagrożeniami dla świata są terroryzm i zmiany klimatyczne. Zauważyła jednocześnie, że «zwiększenie obecności wojskowej nie ratuje przed tymi zagrożeniami».

Polskie Radio 24

Російське МЗС: «Ми ніколи не загрожува-ли Польщі»

«Росія після Другої світової війни ніколи не була загрозою для Польщі», – вважає російське МЗС. Прес-секретар цього відомства Марія Захарова таким чином прокоментувала готовність Варшави прийняти контингент військ НАТО.

На думку Захарової, Польща – одна з тих країн, які залякують інших, а пізніше починають боятися самі та приймають рішення, що мають врятувати їх від «очевидної загрози».

Також вона заявила, що після Другої світової війни Росія ніколи не загрожувала Польщі. «Не було таких випадків», – додала вона, не згадуючи, що від закінчення війни аж до 1993 р. в Польщі перебували радянські, а пізніше російські війська.

Керівник російського МЗС ще зазначила, що нині найбільші загрози для світу – це тероризм і кліматичні зміни. Одночасно вона зауважила, що «збільшення військової присутності не рятує від таких загроз».

Polskie Radio 24

Polska wprowadzi czasowo kontrole na granicach od 2 lipca

Od 2 do 31 lipca Polska wprowadzi czasowo kontrole na granicach. Jak poinformował Komendant Straży Granicznej Marek Łapiński, ma to związek z zaplanowanymi w tym miesiącu dwoma wielkimi wydarzeniami: szczytem NATO i Światowymi Dniami Młodzieży.

Informacyjna Agencja Radiowa

Польща 2 липня тимчасово запровадить контроль над кордонами

Від 2 до 31 липня Польща запровадить частковий контроль на своїх кордонах. Як поінформував комендант Прикордонної служби Марек Лапінський, це пов'язано із запланованими в цьому місяці двома великими заходами: самітом НАТО та Світовими днями молоді.

Informacyjna Agencja Radiowa

Rosja i Asad chcą zalać Europę uchodźcami

Dowódca sił NATO w Europie generał Philip Breedlove uważa, że Moskwa i Damaszek z premedytacją wykorzystują falę syryjskich uchodźców jako narzędzie do destabilizowania Europy. Breedlove mówił o tym na przesłuchaniu w Komisji Sił Zbrojnych Senatu. Zdaniem generała Breedlove'a Rosja i reżim prezydenta Baszara el-Asada z premedytacją wykorzystują migrację jako instrument do próby przeciążenia europejskich struktur pomocowych i złamania europejskiej determinacji.

Amerykański wojskowy powiedział, że władze Syrii używają bomb beczkowych, a Moskwa pocisków konwencjonalnych przeciwko cywilom, a jedynym celem tych ataków jest «sterroryzowanie» syryjskich obywateli, by sprawić, że opuszczą kraj. – Nie widzę innego powodu zastosowania tych metod niż to, by zwiększyć falę uchodźców i spowodować, by stali się problemem kogoś innego» – oświadczył Breedlove.

PAP

Влада Росії та Асад хочуть заповнити Європу біженцями

Керівник сил НАТО у Європі генерал Філіп Брідлав вважає, що Москва і Дамаск свідомо використовують хвилю сирийських біженців як інструмент для дестабілізації Європи. Брідлав заявив про це під час обговорення на Комісії збройних сил в Сенаті. На думку генерала Брідлава, Росія та режим Башара Асада умисно використовують міграцію для перевантаження європейських структур, що надають допомогу, і зламу європейської рішучості.

Американський військовий сказав, що влада Сирії застосовує бочкові бомби, а Москва ракетні снаряди проти цивільних, і єдина мета таких атак – «тероризування» сирийських громадян, щоб змусити їх тікати з країни. «Не бачу іншого приводу для застосування цих методів, аніж щоб збільшити хвилю біженців і призвести до того, аби вони стали проблемою для когось іншого», – заявив Брідлав.

PAP

PRASA // РОБОТА

Луцький міський центр зайнятості

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
бетоняр	2600	Виконує бетонування простих бетонних та залізобетонних конструкцій (Ковель).
бухгалтер	2282	Синтетичний та аналітичний облік рахунків, проведення звірок,інвентризації, ведення розрахунків з постачальниками та покупцями (Ковель).
бухгалтер	4000	Здійснювати нарахування заробітної плати, вести облік грошових надходжень та забезпечувати контроль за сплатою грошових коштів від реалізації готової продукції. Вести облік розрахунків з постачальниками матеріалів (Ковель).
вантажник	1 930	Виконує навантаження, вивантаження піску, гілля, сміття з вулиць міста та виконує роботи по посипці соляно-піщаною сумішшю тротуарів (Ковель).
водій автотранспортних засобів	1660	Працювати водієм легкового автомобіля, здійснювати перевезення господарсько-обслуговуючого персоналу ЦРЛ (Ковель)
водій автотранспортних засобів	2342	Перевезення вантажу, будівельних матеріалів по району та області. Своєчасне усунення експлуатаційних несправностей із розбиранням транспортних механізмів. Дотримання правил безпеки (Ковель).
водій навантажувача	2977	Здійснювати навантаження(ПК-6) вантажів на всіх видах транспорту. Переміщення та укучування матеріалів, роботи з ковшем (Ковель).
водій всюдихода	2500	Керує колісним, гусеничним всюдиходом. Перевіряє технічний стан перед виїздом транспортного засобу на лінію (Ковель).
головний бухгалтер	2000	Подання звітності у загальній системі оподаткування, знання 1С Бухгалтерії 8 (Ковель).
Головний казначей	1400	Вакансія для осіб з інвалідністю. Реалізація державної політики у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів (Ковель).
Дизайнер графічних робіт	3180	Підготовка графічного дизайну до друку, упаковка ,рекламні матеріали тощо .Розробка дизайну відповідно до технічних завдань та вимог (Ковель).
двірник	1461	Прибирати територію по вул.Незалежності, біля супермаркету "Вопак" (Ковель).
дорожній робітник.	3000	Виконує роботи під час будівництва та ремонту автомобільних доріг, штучних споруд на них та тротуарів (Ковель).
заточувальник	1607	Заточування інструменту. Дотримання правил внутрішнього розпорядку (Ковель).
зуборізальник	2025	Нарізання зубів на шестернях. Дотримання правил внутрішнього розпорядку (Ковель).
Зварник	2000	Виконання зварювання на автоматичних та напівавтоматичних машинах. Дотримання правил техніки бзпеки (Ковель).
зуборізальник	2025	Нарізання зубів на шестернях. Дотримання правил внутрішнього розпорядку (Ковель).
зварник на машинах контактного (пресового) зварювання	2500	Зварювання ланцюгів за допомогою контактного зварювання (Ковель).
Інженер-будівельник	2500	Розробляє заходи для підвищення ефективності будівництва, зменшення витрат матеріалів, підвищення продуктивності праці і бере участь в їх реалізації (Ковель).
інженер-технолог	2165	Розробка технологічного процесу виготовлення машин. Знання виробництвa і нормування прац (Ковель) і.
інженер-конструктор	2165	Креслення деталей. Потребує виконання робіт з дослідження і визначення показників виробів, які проектується (Ковель).
електромонтажник з освітлення та освітлювальних мереж	2000	Прокладання кабелю, установка світильників вуличного та дорожнього освітлення. Монтаж, експлуатація, ремонт електрообладнання та електричних кіл (Ковель).

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
експедитор	2500	Приймати товар зі складів відповідно до супровідних документів.Брати участь в розвантаженні товару, розміщення та укладання . Супроводжувати товар до місця призначення (Ковель).
електромонтер з ремонту та обслуговування електроустаткування	1414	Здійснює обслуговування електромереж і електрообладнання в навчальному закладі : ремонт освітлювального, силового та іншого обладнання, заміна контрольно-вимірювальних приладів, виявляє та усуває дефекти, що виникли під час експлуатації обладнання (Ковель).
комірник	1600	Ведення складського обліку ТМЦ. Документальне оформлення приходу товарів на склад і відвантаження товарів (Ковель)
касир торговельного залу	2000	Здійснювати операції по прийняттю, обліку та збереженню грошей з обов'язковим дотриманням правил збереження (Ковель).
ланцюгов'язальник	2500	Виготовлення ланцюгів на спеціальних станках. Дотримання правил техніки безпеки (Ковель).
Логіст	3000	Пошук клієнтів щодо вантажних перевезень.Розширення даної бази, ведення реєстру клієнтів (Ковель).
майстер	3800	Здійснення контролю в деревообробному цеху за фарбуванням дерев'яних виробів. Ведення обліку персоналу, оформлення нарядів, складання актів виконаних робіт. Дотримання правил з охорони праці (Ковель).
майстер будівельних та монтажних робіт	2800	Забезпечує виконання будівельно-монтажних робіт відповідно до робочих креслень, проекту організаційних робіт, виробничого плану. Проводить щоденний виробничий інструктаж. Перевіряє стан охорони праці і вживає заходи для усунення виявлених недоліків (Ковель).
майстер виробничого навчання	2000	Здійснює професійне навчання учнів електрогазозварюванню, складає документацію з планування виробничого навчання, своєчасно готує до занять обладнання, перевіряє дотримання норм і правил безпечного ведення робіт. Без вимог до досвіду роботи (Ковель).
майстер дільниці	3500	Інженер-будівельник (дорожніх робіт) - організація роботи авто доріг, ремонт та експлуатація, ведення документації, від початку ремонтних робіт до їх завершення, контроль виконання термінів здачі робіт (Ковель).
Маляр	1500	Шпаклювання і фарбування внутрішніх і зовнішніх поверхонь будівель (Ковель).
машиніст бульдозера (будівельні роботи)	2500	Керує бульдозером. Виконує зачищення ґрунтів під час підготовчих та опоряджувальних робіт у ході будівництва об'єктів (Ковель).
монтажник санітарно-технічних систем і устаткування	1400	Монтаж та ремонт систем опалення, водопостачання, каналізації та водостоків (Ковель).
Менеджер (управитель) із зв'язків з громадськістю	4000	Організація забезпечення виконання рекламних активностей щодо просування продукції .Володіти методами управління інформацією в інтернет-ресурсах, написання інформаційних та рекламних текстів (Ковель).
менеджер (управитель) із збуту	3000	Продаж автозапчастин. Розуміння будови автомобілів (Ковель).
механік	2000	Проведення технічного огляду засобів транспорту (автобусів).Проведення інструктажу з водіями. Допуск водіїв до роботи, утримання ними засобів автотранспорту у належному стані (Ковель).
налагоджувальник ковальсько-пресового устаткування	2000	Робота на ковальсько-пресових станках, ремонт та обслуговування їх, дотримання техніки безпеки (Ковель).
паркувальник	1380	Виконувати роботу паркувальника. Контролювати оплату та час перебування автомобіля на стоянці (Ковель).
продавець продовольчих товарів	1900	Здійснювати реалізацію товарів у гастрономічному відділ. Обслуговування стелажів з товарами, виставлення товарів на полиці, контроль термінів придатності, контроль наявності цінників (Ковель).

Посада	З/П	Вимоги / Роботодавець
продавець продовольчих товарів	1405	Працювати в магазині "Господиня" по вул.Шевченка, 70. Реалізація товарів продовольчої сфери: хліб, ковбасні вироби, солодоці, борошно тощо (Ковель).
перукар (перукар - модельєр)	1400	Здійснювати стрижки та зачіски. Фарбування, колорування волосся.Дотримання санітарних та гігієнічних норм. Своєчасне оброблення інструментів відповідними засобами (Ковель).
покрівельник рулонних покрівель та покрівель із штучних матеріалів	2600	Покриває покрівлі простої форми рулонними і плоскими покрівельними матеріалами (Ковель).
ревізор автомобільного транспорту	2000	Забезпечувати перенесення інформації з флеш-карти в базу даних ПК. Проводити аналіз пасажиропотоку в автобусах за день, тиждень. Узагальнювати результати та подавати на розгляд керівництву (Ковель).
слюсар з механоскладальних робіт	1865	Виробництво сільськогосподарської техніки та комплектуючих до неї (Ковель).
слюсар з контрольно-вимірювальних приладів та автоматики (електромеханіка)	3199	Здійснювати перевірку, ремонт контрольно-вимірювальних приладів та справність. Дотримання правил внутрішнього трудового розпорядку (Ковель).
слюсар-електрик з ремонту електроустаткування	3000	Діагностика і профілактичний огляд автотранспортних засобів, виявлення дефектів. Ремонт механізмів автотранспортних засобів відповідно до ТУ заводу-виготовлявача і інших посібників з організації робіт. Роботи з установки, регулюванню і заміні запасних частин і агрегатів та устаткування (Ковель).
слюсар з ремонту автомобілів	3000	Діагностика і профілактичний огляд автотранспортних засобів, виявлення дефектів. Ремонт механізмів автотранспортних засобів відповідно до ТУ заводу-виготовлявача і інших посібників з організації робіт. Роботи з установки, регулюванню і заміні запасних частин і агрегатів та устаткування (Ковель).
слюсар-ремонтник	2200	"Розбирає, ремонтує, складає і випробовує одиниці і механізми устаткування. Виконує ремонт, монтаж, демонтаж, випробування, регулювання, налагодження устаткування. Складає дефектні відомості на ремонт (Ковель).
стропальник	1800	"Стропувати та ув'язувати вироби, деталі, інші вантажі для їх піднімання, переміщення та укладання. Заплітати кінці стропів, вибирати стропи відповідно до маси та виду вантажу (Ковель).
тесляр	2600	Виконує прості теслярські й опалубні роботи (Ковель).
токарь	2000	Токарне оброблення деталей, операції з обточування і розточування. Дотримання правил техніки безпеки (Ковель).
тракторист	2713	Перевезення вантажу (у зимовий період снігу). Своєчасне виявлення та усунення несправностей у роботі трактора. Порядок оформлення приймально-здавальних документів на перевезені вантажі та виконані роботи (Ковель).
шліфувальник	1596	Вміти шліфувати деталі та комплектуючих фасадів (Ковель).
фотограф	1500	Фото на документи, підготовка та друк фотографій та поліграфії, реалізація товарів. Знати основні принципи роботи на комп'ютері та відповідні програмні засоби, вміти спілкуватися з людьми (Ковель).
фрезерувальник	2000	Фрезерування деталей на вертикально та горизонтально-фрезерних верстатах згідно технічної документації (Ковель).
тракторист	2000	Керує трактором Т-150 з додержанням правил дорожнього руху. Технічне обслуговування транспортного засобу, утримання його у належному стані (Ковель).

Крім того є багато інших вакансій, за додатковою інформацією звертатися за адресою: м. Луцьк, вул. Ярошука, 2, тел.: 72-72-58, 4-92-68

BELAVEZHA
25 years after
 States, nations and borders

Białowieża
25 lat później
 Państwa, narody, granice

DEADLINE FOR PAPER PROPOSALS:
MAY 15, 2016

call for papers

Contact information:
 mail: conf.studium@uw.edu.pl
 facebook: Warsaw East European Conference
www.studium.uw.edu.pl/weec
www.uw.edu.pl/link:conferences

The Conference Headquarters are located at:
 The Centre for East European Studies
 The Conference Office
 7/55 Obożna St, entrance from Sewerynow street
 PL 00-927 Warszawa
 phone no (+48) 22-55-21-888
 fax no (+48) 22-55-21-887

Warsaw
 East
 European
 Conference

University of Warsaw
 July 18-21, 2016
 Warsaw
 Poland

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2016 r.» Za pośrednictwem Fundacji „Wolność i Demokracja”

Monitor
 Wołyński

Założyciel/Zasnovnik - Валентин ВАКОЛЮК
 Zespół redakcyjny/Редакційна колегія:
 Walenty WAKOLUK/Валентин ВАКОЛЮК
 Natalia DENYSIUK/Наталія ДЕНИСЮК
 Wiktor JARUCZYK/Віктор ЯРУЧИК
 Iryna KANAHEJEWA/Ірина КАНАГЕЄВА

Redaktor naczelny: Walenty WAKOLUK
 Korekta: Jadwiga DEMCZUK, Olga SZERSZEN
 Redaktor techniczny: Iryna KANAHEJEWA
 Redaktor odpowiedzialny: Aleksander SWICA
 Tłumaczenia: Switłana PYZA,
 Natalia DENYSIUK

Główny redaktor: Валентин ВАКОЛЮК
 Коректори: Ядвіга ДЕМЧУК, Ольга ШЕРШЕНЬ
 Технічний редактор: Ірина КАНАГЕЄВА
 Відповідальний редактор: Олександр СВИЦА
 Переклад: Світлана ПИЗА,
 Наталія ДЕНИСЮК

Адреса редакції:
 43025 Луцьк, вул.Крилова 5/7
 tel/faks (0332) 72 54 99
 e-mail: info@monitor-press.com
www.monitor-press.com

Свідectwo про реєстрацію
 ВЛ № 339-73Р від 19.05.2009 г.
 Тираж: 6000. Замовлення: 1615
 Друк - Волинська обласна друкарня:
 Луцьк, пр.Волі 27.
 Друк офсетний, формат А 3